

ANDENS LAG

TILL
DEN HARMAGEDDONISKA FÖRSAMLINGEN
av
N.P. Wetterlund

Innehållsförteckning:

FÖRSTA KAPITLET

Keruberna 1

FÖRSTA DELEN

Kerubernas utseende och allmänna betydelse 1

ANDRA DELEN

Kerubernas födelse 4

TREDJE DELEN

Kerubernas lov under kristallfästet 5

FJÄRDE DELEN

Keruberna på nytestamentlig grund 7

I. De nya synerna 8

1. De 24 äldste 8

2. De 7 eldslamporna 10

3. Kristallhavet 13

II. Förändringarna i kerubsynen 15

FEMTE DELEN

Kerubernas utrustning 16

I. Den evangeliska tronen med det
evangeliska riket 16

II. Det evangeliska kristalltemplet 18

III. De evangeliska vingarna 20

IV. De evangeliska ansiktena 20

1. Det evangeliska människoansiktet 21

2. Det evangeliska lejonansiktet 21

3. Det evangeliska tjuransiktet 21

4. Det evangeliska örnansiktet 22

V. De evangeliska ögonen 24

VI. De evangeliska händerna 25

VII. Det evangeliska hjulet 27

SJÄTTE DELEN

Det kerubiska ansvaret 30

1. Hedningens ansvar 30

2. Judens ansvar 33

3. Den kristnes ansvar 33

FÖRSTA KAPITLET

Keruberna

Därefter såg jag, och se: en dörr var upplåten i himmelen, och den första rösten, som jag hörde då det var likasom en trumpet talade med mig, sade: »Stig hit upp, så skall jag visa dig, vad som skall ske efter detta.»

Strax försattes jag i anden, och se, en tron var uppställd i himmelen, och på denna tron var en, som satt. Och den, som satt, hade ett utseende likt jaspis och sardion, och en båge var runt omkring tronen med utseende likt smaragd. Och runt omkring tronen voro tjugofyra troner, och på dessa troner sutto tjugufyra äldste i vita kläder, och på deras huvud voro gyllene kronor.

Och av tronen utgingo ljungeldar och röster och tordön; och inför tronen brunno sju eldslampor, som äro de sju Guds andar; och framför tronen var likasom ett hav, spegelklart likt en kristall. Och mitt i tronen och runt omkring tronen voro fyra livsväsen, fulla med ögon fram och bak; det första livsväsendet var likt ett lejon, och det andra livsväsendet var likt en ungtjur, och det tredje livsväsendet hade ett anlete som en människas, och det fjärde livsväsendet var likt en flygande örn. Och de hade, vart och ett av dem, dessa fyra livsväsen, sex vingar, och de voro fulla med ögon runt omkring och innantill, och de sade utan uppehåll dag och natt: »Helig, helig, helig är Herren Gud, den Allsväldige, som är, som var och som komma skall.»

Och när dessa livsväsen gävo pris, ära och tack åt den, som satt på tronen, honom som lever i evigheternas evigheter, så föllo de tjugufyra äldste ned inför honom, som satt på tronen, och tillbådo den, som lever i evigheternas evigheter, och kastade sina kronor inför tronen, sägande: »Du, vår Herre och Gud, är värdig att taga emot härligheten och äran och makten: ty du haver skapat allt, och för din viljas skull är det till och vart skapat.» (Upp 4)*

Johannes såg alltså »fyra livsväsen». Och på dem lägges, som vi se, den största vikten närmast honom, som sitter på tronen.

Och dessa livsväsen liknade lejon, tjur, människa och örn. De omtalas ock på andra ställen i skriften. Och de benämnas vanligen keruber. — Låtom oss betrakta dem från följande synpunkter, som vi kalla sex delar:

FÖRSTA DELEN

Kerubernas utseende och allmänna betydelse

Det gamla testamentet förutsattes överallt i det nya testamentet. I det förra har det senare sina rötter. Detta gäller även profetian. Uppenbarelsboken växer upp ur »profeterna». Hon kan icke förstås

* Vi begagna mestadels professor O.F. Myrbergs översättning

utan dem. — Vi uppsöka alltså rotprofetian till vår text. Hon står i Hesekiels första och tionde kapitel.

I det första kapitlet omtalas den stora och härliga synen vid floden Kebar. Denna syn är den mest omfattande och lärorikaste uppenbarelse i hela det gamla testamentet. Och vår mening är icke att giva någon uttömmande förklaring över densamma. Ty hennes djup, höjd och vidd äro oändliga. Vi kunna blott göra några små antydningar här och där till praktisk användning i livet. Hon innehåller nämligen för oss tillgängliga sanningar av djupt och mäktigt allvar. Och vi tro, att de böra mer allmänt beaktas, än vad som är förhållandet.

Profeten såg en stormvind komma från norr, ett stort moln med eld. Och ett sken omgav det.

Och mitt i elden syntes fyra livsväsen. Och de liknade människor (Hes 1:5). Vart och ett hade fyra ansikten, nämligen ett människoansikte framtill, ett lejonansikte på den högra sidan och ett tjuransikte på den vänstra sidan samt ett örnansikte baktill.

Och vart och ett hade vingar och människohänder under dem och var fullsatt av ögon överallt (Hes 10:12). Och »dånet av deras vingar var såsom dånet av stora vatten, såsom den Allsmäktiges röst; ja, det var ett väldigt då, likt dånet från en härskara» (Hes 1:24).

Och de hade fötter, som liknade kalvfötter. Och vid sidan av dem hade de var sitt hjul (1:15; 10:9). Och hjulen syntes vara av krysolit. Och deras lötar voro höga och fruktansvärda (1:18).

Och alla fyra livsväsendena liknade eldsglöd och brunno som bloss (1:13).

I det tionde kapitlet kallas de keruber. Och där sammanfattas de ock till ett enda livsväsen under namn av Keruben (10:2, 4; jfr 9:3). Ty i verkligheten äro de blott ett livsväsen. Att det synes som fyra, beror på dess blixtnabba rörelser åt alla fyra sidorna, och av mänsklig brist på totalblick under ofullkomligheten (1 Kor. 13:9).

Och över keruberna var ett himlafäste, likt en härlig kristall, utspänt på deras huvuden (1:22). Och ovanpå fästet stod en tron. Och på tronen satt en, som liknade en människa. Det var Herren Gud, den Allsmäktige, som är, som var och som kommer, det är den Evige. — Och som bågen i skyn, då det regnar, så såg skenet ut däromkring (1:28).

Och när Hesekiel hade sett denna majestätiska syn, föll han till jorden såsom död. Men en himmelsk röst reste honom upp (2:2). — Han hade skådat Herrens härlighet (1:28).

Vad betyda nu keruberna? De betyda skapelsen. Det säger oss vår text. Ty den handlar om Skaparen och det skapade. Det se vi av den sista versen, som är skapelsens lovsång till honom, som sitter på tronen.

Men de beteckna skapelsen med undantag av den orenhet och oordning, som hon fått genom synden. Ty keruberna äro fulla av heligt liv, så att de brinna som bloss, och säga dag och natt ett trefalt heligt (jfr Jes 6:1–3). De äro alltså ett troget uttryck för Herrens härlighet.

Keruberna äro en bild av skapelsen på varje punkt i tiden, nämligen en bild av henne sådan hon bör vara, men icke är.

I Hesekiels syn tronar Gud över henne, och hon står i rätt förhållande till honom under tronen. Så borde det vara just då, på Hesekiels tid. Men så var det icke. Därav virveelden med utfarande ljungeldar (1:13),

bilder av Guds vrede. Och därför uppforderades profeten till straffpredikningar över Israel och hednafolken (kap. 2–22).

Och även i Johannes' syn sitter Gud på sin tron, och skapelsen tillbeder honom. Så borde det vara just då, på Johannes tid. Men så var det icke. Därav »ljungeldar, röster och tordön» från tronen (Upp 4:5), vilka taga sig gestalter i de domar över världen, som framställas i det följande av Uppenbarelseboken, och som utmynna i Guds vredes sju yttersta plågor.

Keruberna äro alltså skapelsens himmelska urbild och modell, efter vilken hon måste omgestaltas, om åskorna över henne skola tystna.

Och synen hos Johannes står alltjämt kvar under alla hans syner i denna bok, alltjämt visande världen, hurudan hon bör vara och måste bliva. Först i nya himlar och en ny jord har kerubilden fått ut sin rätt. Och då inga åskor och oväder mer. Allt är i evig härlighet underlagt honom, som sitter på tronen.

Då Adam förlorade sin kerubhärlighet, utdrevs han ur paradiset. Och keruberna ställdes vid dess port. Och där stå de ännu såsom en omutlig påminnelse för alla Adamiter, att vägen dit in går blott genom keruben. Och de stå där såsom väktare, utrustade med den »kringvirvlande elden» och blixternas huggande svärd för att bevaka vägen till livets träd. Det är, de tillåta icke skapelsen att föreviga sig i sin fallna gestalt, utan de hålla henne under förgängelse, upplösning och död. — Det är din kerub, o människa, din himmelska urbild under Guds tron, som grusar din rövade härlighet och aldrig tillstädjer, att du gör dig ett paradiset utanför paradiset. Det är han, som kringvirvlar dig med domseld, så att det »går runt», och du vet icke huru eller vad; han som med blixternas svärd sönderhugger även din tro och upplöser den i lidandets eld, att slagget må rinna bort och du bliva honom lik. Vägen till livets träd, vilket är Kristus, den uppståndne, går blott genom korset, som är kerubsvärdets korshugg, det där dödar den utdrivne Adam, överkorsar honom såsom oduglig för paradiset. Försök aldrig att på sidovägar komma till livets träd. De ända alla i förgängelsen. Ty väktarna vaka med draget svärd. Och då du anar det minst, då blixtrar det.

Har då vår syndiga värld helt och hållet förlorat sin kerubgestalt? Ingalunda. Keruberna finnas överallt, så långt hon motsvarar Guds vilja. Vi ha dem först och främst i skapelsens eviga grundväsen. Keruben bor i varje människa, i varje djur och växt och i hela den s.k. livlösa naturen. Ty allt skapat har ett oförgängligt grundväsen. Så har människan en oförlorbar gudsbild i sig. Den trotsar all synd och död. Den sitter där evigt, även i de eviga kvalen. Ty människan är och förblir människa. — Och så allt skapat. Det kan undergå förändringar och förvandlingar, men tillintetgöras kan det icke. Ej ens det minsta sandkorn kan berövas sin evighet. Allt skapat lever och suckar under förgängelsen, men går en evig oförgänglighet tillmötes (Rom 8:18–25). Allt har det eviga kerubväsendet i sig; allt begär att få glöda i evig härlighet.

Men keruben finnes icke blott i grundväsendet utan även i dettas beskaffenhet, så långt det motsvarar Guds vilja. Allt gott är keruben hos både hedning, jude och kristen. Så långt levande sanning räcker i hjärta och gärning, så långt räcker keruben. Och evangeliets uppgift är att återställa honom i hjärtehelighet, så att han inifrån glöder ut i fullkomlig

helighet. Därför kallas de kristna för »Herrens heliga». De äro keruben.

Människa, respekt för allt skapat, ty i allt bor den Allsmåktige, och han förer dess sak! Finkänslighet mot allt skapat, allt känner och lider och vill glädjas med dig! Vördnad för allt skapat, ty allt lever och skall leva evigt; på allt har den Evige tryckt sin prägel; allt bär evighetens majestät i sig! Och allt ropar till dig: »Brinn av helighet och rättfärdighet, att vi må brinna tillsammans i evig härlighet!»

ANDRA DELEN.

Kerubernas födelse

Man kan nu fråga: huru ha keruberna kommit till? Och därpå svarar vår rotprofetia.

Hesekiel såg en stormvind, ett stort moln med eld, som oavlåtligt for fram. Och han hörde, att det dånade både ovan och under kristallfästet. Här påminnas vi om pingstvädret, som for fram med dån och likt en våldsamt storm; och som uppfyllde huset, där de sutto; och ur vilket utdelades tungor av eld.

Skapelse är födelse. Då det säges, att Kristus är all skapelses förstfödde, så är därmed sagt, att även skapelsen har kommit till genom födelse. Och för Paulus äro nyskapelse och nyfödelse samma sak. — Stormvinden vid Kebar och stormvinden vid Jerusalem äro pingstvindar. Den förra innesluter den lekamliga, den senare den andliga skapelsen. Det stora molnet från norr är urmolnet med skapelsens urfödelse. Att det kommer från norr, från Babel, syftar på dess tillfälliga domsmission över Israel.

I detta brinnande moln såg profeten en glödande kärna (Hes 1:4). Han har svårt för att bestämma hennes utseende. Men han tycker henne likna en blandning av metall, såsom av silver och guld, då den befinner sig i högsta glödning: varvid den sammandrager sig och giver sin högsta glans, som kallas »silverblick».

Och då molnet kom närmare, fick han se, att den glödande kärnan, såsom själva ur-kärnan, befann sig just inne i honom, som satt på tronen (1:27). Denna silver- och guldblandning betecknar alltså Guds innersta väsen, hans livskärna: **Kärleken**. Och detta »silver och guld» var här, såsom alltid, stätt i högsta glödning. I denna kärlekens eviga glöd ligger den Allsmåktiges saliga födslokval, i vilket han framälskat och alltjämt framälskar sin skapelse ur sig själv. Ty märk: »mitt däri» (1:5), nämligen mitt i silvret och guldet; eller ordagrant enligt grundtexten: »**mitt därutur**», ser profeten keruberna. Därur ha de framgått, och däri ha de sitt bestånd. Det är världens födelse, hennes urpingst.

Ur den Eviges kärlek har skapelsen framträtt; i den Allsmåktiges kärlek vilar hon; och i den Heliges kärlek skall hon stå evigt helig och härlig inför honom. Kärleken är både Guds och skapelsens grundliv, grundkraft och grundton. Och i den mån du är kerubmänniska känner du ock den Allsmåktiges glöd och ser hans guld- och silverblick i allt; ja, i allt skapat och i allt som sker och icke sker.

Och den glödande kärnan var omgiven av eld. Den Eviges länder voro av eld. Och allt hos honom, från länderna både uppåt och nedåt, var av eld (1:27). Ja »eld». Men det var icke eld, utan något som liknade eld, säger profeten. Vi få alltså icke tänka på en lekamlig och jordisk

eld, utan på dennas höga motsvarighet i en andlig och himmelsk eld. Kerubmänniskan får sekundligen erfara densamma såsom kärlekens än livande mildeld, än dödande skarpeld.

Elden kom alltså från hans inre. Där låg själva härden. Men den tog gestalt i det yttre, i ländernas och det övrigas eldshölje omkring kärnan. Detta eldshölje är alltså den Eviges kropp. Och ljusglansen från kärnan ut genom kroppen är hans klädnad. Den är sålunda utstrålning.

Och ur den Evige framgingo keruberna i motsvarande gestalter. Där råder, som vi se, en grundväsentlig likhet mellan honom och dem. Han liknade en människa; de ock. Han hade eldshärden inom sig; de ock. Alltså något av hans »silver och guld». Och deras kärna omgavs av en eldskropp liksom hans. Och ur denna kärna och kropp framgick ett ljus, så att de liknade brinnande bloss. Detta ljus var deras klädnad. Den är alltså icke påhängd, utan utstrålad. En andes kläder äro livsglansen från hans livskärna.

Så bildas ock den nya pingstmänniskan. På din utkorelses dag nalkas dig urmolnet. Och det ställer din himmelska kerub-bild inför dig till spegel och dom. Får nu skarpelden med det blixtrande svärdet döda dig, då övergår urmolnet i pingstvädret; och du undergår kerubskapelsen n:r 2. Du blir skapad *efter Gud*, säger Paulus, i sann helighet och rättfärdighet, som du nu kan utsäga sekundligt genom den givna eldstungan. Ja, du blir skapad alldeles efter Gud. Du får Guds glödande silver- och guldhjärta, Guds glödande kropp, Guds strålande klädnad. All denna kerubhärlighet är nu innesluten i förnedringens kropp och till största delen fördold både för dig själv och för andra. Men när du i döden stiger ut ur stofthyddan, så skall det snart börja visa sig, vad det är att vara skapad efter Gud eller född av honom.

Ty molnet kommer för tredje gången. Och då är det den vita skyn med den krönte skördeängeln (Upp 14:14). Och det kommer med din tredje skapelse, din tredje födelse, som utgestaltar sig i det. Hon kan aldrig göra sig lös från helighetens bud. Få de icke hålla henne vid fästet i helig kärlek, så hålla de henne där i helig dom. Blir Guds lag icke tredje barnskapet, vår kropps förlossning (Rom 8:23).

TREDJE DELEN

Kerubernas lov under kristallfästet

Hesekiel såg ett himlafäste, likt en härlig kristall, utspänt över keruberna. Icke var det kristall, men det liknade kristall; och vi kalla det kristallfästet.

Och han betonar upprepade gånger, att detta fäste vilade på kerubernas huvuden. Det skall beaktas. — Och ovanpå fästet satt Gud på sin tron.

Här ha vi alltså skapelsens grundställning. Gud *tronar* över världen. Och genom kristallfästet har han fäst henne vid tronen. Där står hon *säker*; men där står hon ock *fast*. Den ställningen är *orubblig*.

Att göra sig lös från detta fäste är lögnen i dess rot. Ty ingen kan göra sig lös från detsamma. Att förbliva i detta fäste är sanningen i dess rot; det är att bli ståande i sanningen. Satan förblev icke det. Han gjorde sig »lös». Därmed begynte han lögnen, vart hennes fader. Ty icke blev han lös. Han blev tvärtom bunden i den Allsmäktiges bojor (Jud 6). Och med all sin inbillade frihet ligger han till sist en vanmäktig

fånge i eldsjön.

Människa, människa! Du går »vart du vill»; och du gör »vad du vill»; men alla dina vägar och verk skola lära dig detta: från den Allsmäktiges härskaretron gjorde du dig aldrig lös. Du bär honom på ditt huvud. Och han blir dig allt tyngre och tyngre, ju mer du avlägsnar dig från den himmelska kristallens sanning och renhet. Och så småningom trycker han dig ned i olidlig vanmakt.

Se, därför beprisa keruberna utan uppehåll, dag och natt, Herren Gud den Allsmäktige, som är, som var och som kommer. Ty att han evigt sitter en allsmäktig Herre och Gud på sin tron, det är all sannings grundsanning. Och den kräver han ut av hela sin skapelse. Får han den icke i godo, så tager han den med våld, även om den skall tvingas fram med gråten och tandagnisslan. Själva förtvivlans tårar och vanmäktiga raseri äro en fruktansvärd bekännelse, att den Allsmäktige sitter på tronen över människans huvud. Frukta Gud skall allt skapat antingen i glädje eller i sorg. Allmaktens pris efterskänkes aldrig. Världen ligger i den Allsmäktiges hand, icke i händerna på onda makter. De spela blott den vanmäktiges roll, under det att den Allsmäktige »ler åt dem och begabbar dem». Syndens makt är vanmakt; och hennes tid är blott en liten tid. Hon svävar fram som en dimma under fästet; men om »42 månader» är hon skingrad och upplöst av kristallens strålar. Gör icke mer av det onda än vad det är. Ty *inför Gud* är det blott den löjligen flugan, som tagit sig för att omkullsurra berget. Le den Allsmäktiges leende åt det lilla, stormodiga kräket. I det kerubiska grundväsendet äro skapelsens fogningar fasta, och hennes byggnad orubblig som den Allsmäktiges tron.

Men keruberna besjunga icke blott den evigt Allsmäktige utan ock den evigt *Helige*. De säga utan uppehåll, dag och natt: Helig, helig, helig är Herren Gud, den Allsmäktige, som är, som var och som kommer. Här se vi ock skapelsens grundställning. Hon är fästad icke blott vid den Allsmäktiges utan ock vid den Heliges tron.

Heligheten är grundlagen för Guds eget väsen. Den har han ock gjort till skapelsens grundlag. Sin heliga vilja har han skrivit i människans hjärta med outplånlig eldskrift. Där om vittnar samvetet. Genom denna lagskrift är hon förskriven åt tronen för evigt. Ty samvetetslagen hör till hennes oförlorbara grundväsen. Hon kan aldrig göra sig lös från helighetens bud. Få de icke hålla henne vid fästet i helig kärlek, så hålla de henne där i helig dom. Blir Guds lag icke helgad *i* henne, så helgar han sig *på* henne. Glöda skall hon i lagvälsignelsens eller i lagförbannelsens eld.

Ty Gud är eld; och människan är eld ur hans eld. Hon är skapad efter honom. Gudselden är hennes oförstörbara grundväsen. I detta eldsväsen stå Guds bud i evig brand. Gud brinner i henne antingen med helighetens saliga eld eller med helighetens vredeseld. Och han måste, på grund av gemensam väsenseld, brinna i henne antingen *upp* i himmelsk härlighet eller *ned* till nedersta helvetet.

Att Gud evigt sitter en *helig* härskare på sin tron, det är den andra sidan i all sannings grundsanning. Och den kräver han ut av *hela* världen. Får han den icke i godo, så tager han den med våld. Själva de eviga kvalen under ohelighetens förkrossande tyngd äro en fruktansvärd bekännelse därav, att Gud är helig.

I det kerubiska grundväsendet äro skapelsens fogningar fasta, och hennes byggnad orubblig som den Allsmäktiges tron.

Det kristallklara fäste, som profeten såg, är en bild av härlighetens himmel. På denna härlighet lägger skriften vikt. Den omnämnes omkring 200 gånger i Nya testamentet. Och denna himmelska härlighet bor icke i ett dunkelt fjärran. Den vilar på kerubmänniskans huvud. Det känner du ock. Ty vadan detta flöde av saligt ljus, dessa milda strålar, denna ljuva värme? Det är den kerubiska kristallhimmeln, som sekundligen välver sig över dig. Och vad är detta, som lyfter och bär och oavlåtliga liksom suger dig fast vid sig och in i sig? Det är det saliga huvudfästet vid det himmelska valvet. Och vadan dessa stickande smärtor som av glödande nålsuddar och detta tryckande kvalm då och då? Det är härlighetens heliga strålar, som påträffa ohelighet i dig. Kristallhimmels sol tänder eld på allt brännbart. Hennes ljus är mörkrets vända, hennes renhet är syndens fasa, hennes strålar äro dödens död.

Ty härlighetens grundväsen är helighet. Blott den helige är härlig. Endast genom helighet håller du dig fast vid härlighetens himmel. Därför ropa keruberna oavlåtliga, sekundligen, ett trefalt helig, och därmed visa de på all sannings rot, som är denna; *helighet är människans sekundliga grundbehov och sekundliga himlafäste*. Det skall beaktas. Icke »himmel», utan *helig* himmel, icke »liv», utan *heligt* liv, icke »kärlek», utan *helig* kärlek är människans djupaste behov. Kristall, kristall! — så ljuder det på botten i varje hjärta. Och blir icke helighetsropet vårt sekundliga grundrop, då ropa vi förgäves. Väckes icke den kerubiska hungern och törsten efter helighet och rättfärdighet, då väckas vi förgäves. Och därför är så mycket förgäves i våra »väckelser» och i vår »kristendom».

Se på Herren! Han grep människorna i roten, predikade oavlåtliga Guds bud, helighetens lag, Faderns vilja. Han sökte blott ett: att, genom sig själv, såsom stam-keruben, grenfästa människan vid kärlekens kristall mitt under den Heliges tron.

Ty keruberna ropa ett sekundligt helig icke av förskräckelse, utan av kärlek. De *tillbedja*. Deras sång är »pris, ära och tack åt honom, som sitter på tronen» (Upp 4:8-9). De stå alltså det evangeliska förstabudsståndet: de frukta och älska Gud över allt. Deras liv är förstabudslivet och därmed livet i alla Guds bud. De *äro* Guds bud i livslevande gestalt, så att buden stråla ut från dem på varje punkt såsom ljuset från ett bloss. Kerublivet ligger *inne* i budet, aldrig *utanför* det; ty där ligger döden. Att *vara* Guds bud är n:r 1; att *göra* Guds bud är n:r 2. Det förra är barnet, det senare är barnets verk.

FJÄRDE DELEN

Keruberna på nytestamentlig grund

Hittills ha vi talat om keruberna huvudsakligen med ledning av rotprofetian; blott här och där givit dem en nytestamentlig tydning. Låt oss nu betrakta dem sådana de ställas inför oss i vår text. Där stå de i nytestamentligt ljus.

Hesekiels keruber äro heliga, såsom Gud är helig, och beteckna

skapelsen sådan hon bör vara; som vi sett. Men *huru* en syndig värld skall bliva helig, därom namnes intet i hans syn. Men hos Johannes kommer det. Där står Lammet mitt i tronen och bland keruberna, alltså mitt i hela skapelsen (Upp 5:6). Därmed är världens väg till helighet och härlighet given.

Tron-Lammet ställer keruberna på nytestamentlig grund. Och det uttryckes omständligt i vår text, nämligen dels genom nya syner bredvid keruberna, dels genom förändringar i själva kerubsynen. Sålunda få vi här två saker att beakta: nya syner; och förändringar.

I

De nya synerna

Dessa äro tre: de 24 äldste; de 7 eldslamporna; och kristallhavet. Betrakta dem var för sig.

1

De 24 äldste

Sådana funnos icke i Hesekiels syn. Men där fanns en tydlig och kraftig *motsvarighet* till dem. Och den bestod i den övervägande människogestalten hos keruberna. »De liknade människor»; hade visserligen fyra ansikten, men människoansiktet var »fram till», var alltså det styrande och vårdande. Därmed var människans konungsliga och prästerliga uppgift i skapelsen fastställd.

Men hos Johannes framträder människan på ett mycket tydligare och kraftigare sätt. Här kommer hon i gestalten av de 24 äldste. De sitta på troner och hava gyllene kronor och vita kläder. Där ha vi människan som skapelsens konung och präst i fulländad gestalt. Och det är Tron-Lammet, som givit henne den.

Ty att dessa 24 beteckna människor, det se vi redan av det ordet »äldste». Och vilka människor de beteckna, det se vi av en annan rotprofetia till vår text, som lyder så: *Månen skall rodna och solen skall blygas, ty härskarornas Jehova skall regera som konung på Sions berg och i Jerusalem och hans äldste inför honom i härlighet* (Jes 24:23).

Detta regemente inträder nämligen vid dagarnas ände, då jorden raglar som en drucken och vaggar som en hängmatta, och då hon faller under sina missgärningars tyngd, så att hon icke mera står upp (v. 20).

Dessa »äldste» äro alltså den frälsta mänskligheten. De äro Jehovas bisittare på det himmelska berget och i det himmelska Jerusalem; och detta i en härlighetsglans, inför vilken »månen rodnar och solen blyges».

Vad Jesaja sade i dessa ord om Jehovas regemente bland sina äldste, det står inför oss i vår text just i den majestätiska bilden av honom, som sitter på tronen, lik en kristallklar jaspis och en eldröd sardion, och mitt i de 24 lydskonungarnes krets.

De 24 äldste beteckna den frälsta mänskligheten, men i oskiljaktigt samband med hela den del av skapelsen, som står under dem. Därför, då de knäböjande tillbedja inför tronen, så sker det i hela skapelsens namn: »Du, vår Herre och Gud, är värdig att taga emot härligheten och äran och makten, ty du har skapat allt».

Och deras antal är 24. Och vad det innebär, se vi av de nästföljande orden hos Jesaja:

Jehova, min Gud är du; jag vill upphöja dig, jag vill prisa ditt namn; ty du har utfört undret av dina rådslut från fordومتima, ett verk av trofasthet, som evigt varar (Jes 25:1).

Rådslutet från fordومتima och verket av trofasthet, som evigt varar, är utfört i gestalten av Guds församling genom gammeltestamentlig och nytestamentlig nådeshushållning. Och församlingens tal är 12 efter Israels stammar. Och förbunden äro två. Och 12 representanter ur vartdera bilda alltså tillsammans de båda förbundens kerubmäsklighet. Det talet 24 framställer alltså den frälsta mäskligheten jämte hela skapelsen såsom det underbara slutresultatet av Guds frälsningsråd i både gamla och nya testamentet. De 24 äro det stora »undret» och »verket, som evigt varar». Och verket prisar mästaren. Därför kasta de i all evighet sina kronor inför tronen. Det är just i bild vad Jesaja här sagt oss i ord.

De 24 äldste äro alltså i synen en bild av den triumferande församlingen, sådan hon skall sitta på troner och regera i evigheternas evigheter (Upp 22:5). Men de äro en *levande* bild, mäsklighetens himmelska urbild och modell, efter vilken hon skall nyskapas genom Lammet. De 24 finnas alltså till på jorden redan i tiden såsom den stridande och lidande församlingen. Hennes födelsedag är pingstdagen. Och Johannes räknar sig och alla pingstmänskior till dessa 24. Han säger: »Honom, som älskar oss och som har löst oss från våra synder med sitt blod och gjort oss till ett *konungadöme, till präster* åt sin Gud och Fader, honom tillhör äran och väldet i evigheternas evigheter» (Upp 1:5, 6). Alltså: Johannes och hans medbröder »i bedrövelsen och riket och ständaktigheten i Jesus» (Upp 1:9) *voro redan då* det konungadöme och de präster, som de 24 äldste beteckna med sina troner, kronor och kläder. Blott de, som äro konungar och präster åt Gud i tiden, bliva konungar och präster åt honom i evigheten.

Keruberna beteckna hela Guds skapelse; som vi sett. Och det göra även de 24 äldste. De äro en skapelsesyn de ock. Men de komma icke med något nytt. De äro blott en sidosyn, som vill belysa keruberna. Denna sidosyn griper tag i mänskogestalten hos Hesekiel och för den in på nytestamentlig grund; som vi sagt. Keruberna få Tron-Lammet i sin mitt. Därmed få de sitt evangeliska mänskioväsen, som träder fram i de 24. Skapelsen fortskrider till pingstskapelse och uppståndelseskapelse. Blott på den vägen blir mänskian lik »mänskian» på tronen. Blott så får ansiktet »fram till» ut sin rätt.

Alltså säger oss denna sidosyn bland annat tre viktiga saker:

För det **första**: Att äkta evangelisk frälsning är tronbestigning, konungakroning och prästvigning. En evangelisk kristen är gudsmänskian, till allt gott verk skicklig (2 Tim 3:16, 17). Hon födes med krona och prästdräkt, födes segervinnare över synd och död, födes med oförmåga att synda, »hon kan icke synda, ty hon är född av Gud» (1 Joh 3:9).

För det **andra**: De 24 kallas »äldste». Däri ligger antytt, att de inbegripa endast dem, som nått Kristi fullhets åldersmåt (Ef. 4:13) och

som fått full lön (2 Joh 8). Alen det finnes sådana, som gå miste om all lön och vilka frälsas som genom eld (1 Kor 3:15). De höra ock till den frälsta mänskligheten, men de äro icke »äldste».

Och för det **tredje**: De kasta i all evighet sina kronor inför tronen. Därmed säga de: »Vad vi voro och vad vi gjorde såsom konungar och präster i tiden; och vad vi äro och vad vi göra såsom konungar och präster i evigheten, det är allt idel nåd av Gud». De tacka och prisa Skaparen; alltså för sin trefaldiga skapelse. De känna ingen annan frälsning än skapelse eller födelse. Och någon annan känner icke skriften. Och blott den frälsningen utesluter all egen förtjänst. Ty att skapa eller föda sig själv, det är väl det omöjligaste av allt. Fariséen är medfödd. Och han viker blott för ny födelse.

2

De 7 eldslamporna

Johannes såg 7 brinnande eldslampor inför tronen. Och med »brinnande eldslampor» menas sådana, som bestå helt och hållet av eld.

Och dessa lampor sägas vara Guds 7 andar (Upp 4:5). Och de stå här i skapelsesynen; och äro alltså Guds skapelseandar.

Guds ande är blott *en*. Men han har otaliga krafter, gåvor och uppgifter. Och denna oändliga mångfald är här sammanfattad i det bildlika sjutalet.

Det är genom denne sjufaldige ande, som Gud skapat allt, uppehåller allt och överskådar allt. Han kallas ock Jehovas 7 ögon, som överfara hela jorden (Sak 3:9, 4:10). Han är hela skapelsens liv, ljus och kraft i otaliga arter och graderända ned till minsta mask, planta och sandkorn.

Utan denne ande lyftes intet finger, tages intet steg på vår jord. Intet *är* inför Gud, som ej är av hans ande. Intet *står*, som ej står i hans ande. Intet *förbliver*, som ej förblir i hans ande. Ty så lyder varandets och verkanndets eviga grundlag:

Icke genom någons styrka eller kraft skall det ske, utan genom min ande, säger Herren Sebaot (Sak 4: 6).

Men nu är allt i himmel och på jord, både synligt och osynligt, skapat i Kristus. Allt har blivit skapat *genom* honom och till honom (Kol 1:16). Kristus är till *före* allt, och allt har sitt bestånd i honom (1:17). Han är begynnelsen till Guds skapelse (Upp 3:14). Först födde Gud Kristus (Kol 1:15); sedan födde han världen i, genom och till honom. Detta är Ur-Kristus.

Och sålunda tog Gud ingen omedelbar befattning med skapelsen; utan Ur-Kristus förmedlade ur-skapelsen.

Och alltså äro de 7 lamporna inför tronen en bild av Guds och Kristi ande såsom ur-skapelsens, ur-pingstens ande. — Härom mer i vårt 6:e kapitel.

I Hesekiels syn funnos inga lampor. Men där fanns en tydlig och kraftig hänvisning till dem. Och den bestod i den väldige anden, elden och ljuset hos keruberna. I de 7 lamporna se vi upphovet till denna deras skapelsegestalt. Det är genom Guds och Kristi sjufaldige ande de stå där såsom »brinnande bloss», såsom levande lampor.

Men en sådan levande lampa är skapelsen icke. Hon är i det stora

hela en slocknad värld. Visserligen finns den sjufaldige anden på varenda punkt i henne. Ty i honom »lever hon, röres och har sin varelse». Men den personlige kärleksanden är i stort sett förlorad. I hans ställe har trätt den själviske anden.

Men huru skall då skapelsen bli kärlekens glödande och brinnande kerub? Jo, i tronens mitt och i kerubernas mitt står Lammet. Och märk: Lammet har 7 ögon. Och det säges om dem, att de äro Guds 7 andar, som äro utsända över hela jorden (Upp 5:6).

Här ha vi alltså Jehovas 7 ögon, 7 andar och 7 lampor såsom Lammets 7 ögon, 7 andar och 7 lampor. Människan på tronen har blivit Människosonen mitt i tronen. Och denne människoson står där utrustad med Faderns sjufaldige ande. Ur-Kristus har blivit Lammet. Gud har tagit sig väg till världen i och genom den människan Jesus. I denna tronmänniska kan världen få kärlekens ande och bli den glödande och brinnande keruben.

Men huru blev Ur-Kristus Lammet med 7 ögon eller Tron-Kristus med Guds 7 andar? Jo, därom skola vi försöka att säga några ord i vårt 4:de kapitel. Nu blott ett par antydningar.

Tron-Lammet har 7 ögon, som äro Guds 7 andar. Och vilja vi ha särskilda namn på dessa andar, så kunna vi få dem hos Jesaja (11:1–5). Den förste heter **Vishet**, den andre: **Förstånd**, den tredje: **Rådfullhet**, den fjärde: **Starkhet**, den femte: **Kunskap**, den sjätte: **Fruktan**, och den sjunde: **Rättfärdighet**. De äro alltså namnen på de 7 lamporna och på Jehovas 7 ögon.

Dessa Guds 7 ögon »vakade» över stenen, den ena, och inristade i honom hans inskrift, som utplånade missgärningen på en enda dag (Sak 3:9).

Eller: denne Guds sjufaldige ande, som Jesaja namngiver, »vilade» över Lammet (Jes 11:2) och ingick i honom (Lammet) och genomträngde honom, inristades i honom ut i fingrar och tår, så att han till ande, själ, blod och kropp vart **anden** (2 Kor 3:17), vart den sjufaldige anden i förhärligad människogestalt.

Guds 7 ögon »vakade och vilade» över Lammet, tills de i Lammets fullkomning (Hebr 5:9) *funno* sig själva i Lammets 7 ögon.

Och Lammets 7 ögon vakade och vilade i Gud, tills de genom lidandes- och lydheidsfullkomningen *funno* sig själva i Guds 7 ögon.

Eller: Guds 7 andar »vakade och vilade» över Lammet, tills de funno sin eviga vila i Lammets 7 i människogestalt fullkomnade andar. Och Lammets 7 andar vakade och vilade i Gud, tills de i fullkomnad människogestalt funno sin eviga vila i Guds 7 andar.

Korteligen: Guds ene och samme ande »vakade och vilade» över Lammet, tills Lammet vart anden i förklarad människogestalt. Och Lammets ene och samme ande vakade och vilade i Gud, tills han vart anden i gestalten av den himmelska människan.

Herren är anden (2 Kor 3:17). Denne Herren-anden är Tron-Lammet med de 7 ögon, som äro Guds 7 andar, dyrt förvärvade på segerrik andeväg i livet och i döden.

Denne »anden» är inskriften i den människan Jesus, vilken avskrev missgärningen på en enda dag.

Då Guds och Lammets ögon funno varandra i Lammets

fullkomning, då utplånades missgärningen.

Herren, personen, är försoningen för världens synder (1 Joh 2:2). Och Herren är anden. Alltså är Herren-anden försoningen för världens synder. Försoningen är en *ande*. Hon är Herren-anden.

Det är han, inskriftsanden, med Guds lagar i sig, som i pingstfödelsen inskrives i hjärta och sinnen och därmed avskriver synden, utplånar missgärningen, så att den icke mer ihågkommes av Gud (Hebr 10:16, 17).

Det är han, inskriftsanden, som inskrives i hjärtat, så att människan är ett Kristusbrev (2 Kor 3:3).

Det är han, försoningsanden, som försonar, frälsningsanden, som frälsar, han, och *ingen* och *intet* annat.

Det får du ju tydligen erfaras. Blott en blick av denne milde lammögon-ande — och du lever. Blott en fläkt av denne tron-ande — och synd och död ligga i spillror, och hela ande-, själs- och kroppsmechanismen är »smord». Men *utan* denne ande är du som en köttklump. Och därför binder Paulus vår frälsning så fruktansvärt hårt vid Lammets ande, att han säger: **Om någon icke har Kristi ande, så hör han icke honom till** (Rom 8:9).

Men den, vilken har Kristi ande, som är försoningsanden — vad *har* han? Jo, han har naturligtvis, efter sitt mått, de 7 andar, varav Kristi ande består, och som Jesaja namn giver. Över honom »vaka och vila de»; i honom inristas de, ända ut i fingrar och tår, genom döds- och uppståndelseligheten med Kristus.

Och den, vilken har Kristi ande, som är försoningsanden — vad är han? Jo, han är naturligtvis, efter sitt mått, de 7 andar, varav Kristi ande består, och som Jesaja namngiver. Men dessa Kristi andar äro de 7 lamporna inför tronen. Sålunda: den som har Kristi ande, han är, efter sitt mått, de 7 lamporna. I honom brinna de, och i dem brinner han.

Och därför liknas det nytestamentliga Israel vid en gyllene ljusstake med 7 lampor (Sak 4:2). Och Kristus liknar var och en av de 7 församlingarna vid en sådan ljusstake (Upp 1:20). Och varje enskild medlem av Guds Israel, först och främst det profeterande vittnet, säges vara ljusstaken med de 7 lamporna (Upp 11:3, 4). — Den gyllene ljusstaken i Sakarjas syn är just keruben på nytestamentlig grund.

Nu se vi alltså den fulla betydelsen av de 7 eldslamporna inför tronen. De äro icke blott Guds och Ur-Kristi skapelseande, utan även Guds och Lammets skapelse- eller frälsningsande, som utför de två högre skapelserna: den andliga och den andelekamliga.

Så uppfattade Johannes de 7 lamporna. Det se vi av hans hälsning till församlingarna (Upp 1:4). Han tillönskar dem **nåd** och **frid** »från de 7 andar, som stå inför Guds tron». Dessa andar måste alltså vara Guds och Lammets andar eller vara den helige Ande, eftersom de kunna giva nåd och frid.

I Johannes syn bestrålas, belysas och genomlysas keruberna av de 7 eldslamporna. Därmed ryckas de förra in på nytestamentlig grund och få sin evangeliska skapelsegestalt. Därför, när varje enskilt väsen och ting i hela skapelsen på sitt särskilda sätt sjunger Guds och Lammets

frälsningslov, så flyter hela denna mångstämmiga lovsång tillsammans i ett enda ord: Kerubernas sammanfattande och bedyrande »**Amen**», det kerubiska Amen (Upp 5:13, 14).

Keruberna äro huvudsynen. De innefatta hela skapelsen. Men de 7 eldslamporna äro en sidosyn. Och den kommer icke med något nytt, som icke fanns i Hesekiels syn. Den endast bygger vidare på denna gammaltestamentliga grundsyn. Den kommer med blott *organiskt* nytt: den utvecklar de nytestamentliga länkarna i skapelsens kedja.

Sakarjas gyllene ljusstake med sina 7 gyllene lampor äro keruben på nytestamentlig grund eller Guds Israel. Detta ljus-Israel är detsamma som de 24 äldste. Det förras ljusuppgift är ett med de senares konungliga prästuppgift.

Och när detta ljus-Israel har itänt och genomlyst allt skapat, som står under detsamma, då är hela skapelsen den gyllene ljusstaken, itänd *av* och brinnande i och *genom* de 7 tronlamporna. Då brinner Gud i hela sin skapelse, och skapelsen brinner i honom evig härlighetsglans, inför vilken månen rodnar och solen blyges.

Då gå ock dessa ord i fullbordan: *Din sol skall då icke mer gå ned och din måne icke mer taga av, ty Jehova skall vara ditt eviga ljus, och dina sorgedagar skola hava en ände (Jes 60:19–21). Och (Upp 21:23) staden behöver icke solen eller månen, att de skola lysa däröver, ty Guds härlighet upplyser den, och dess ljus är:*

Lammet.

3

Kristallhavet

Omedelbart efter synerna av de 24 äldste och de 7 eldslamporna ser Johannes framför tronen liksom ett hav, spegelklart likt en kristall. Icke var det ett hav; men det var liksom ett hav. Och icke var det kristall; men det var *likt* kristall. Och vi kalla det kristallhavet.

Detta hav har samma ursprung som de 24 äldste och de 7 eldslamporna. Det kommer från tronen. Ty Guds och Lammets tron är den kristallklara källan. Därifrån utgår »floden av livets vatten, klar som kristall» (Upp 22:1).

Och den floden flyter in i det skapade med den himmelska kärlekens uthållighet och kraft, ända tills den utträngt dödsvattnet och genomträngt allt med livsvattnet, så att hela skapelsen blir som ett hav av heligt och härligt liv inför Guds tron. Det är kristallhavet, vilket alltså betecknar detsamma som de 24 äldste och den gyllene ljusstaken.

Guds och Lammets ande är det levande vattnet (Joh 4:14; 7:37–39). Med det kom Lammet till jorden (1 Joh 5:6). Och av detta himmelska vatten skapas himmelska käll-människor (Joh 7:37–39). De äro kristallmänniskorna: genomheliga och genomrättfärdiga, genomsanna och genomskinliga: den Heliges speglar, i vilka han skådar sin bild. De äro kristallmänniskligheten, som är kristallhavet i första hand. Genom dem flyter floden från tronen i otaliga strömmar in i skapelsen. De hava till uppgift att genomvattna henne, så att hon bliver ett hav av himmelsvatten. Det är samma uppgift, som den konungliga prästuppgiften hos de 24 äldste och ljusuppgiften hos den gyllene ljusstaken.

Hesekiel fick göra en grundlig bekantskap med detta vatten. Han såg nämligen ett tempel (kap. 40–48). Och i det inflyttade Guds härlighet (Hes 43:1-7). Detta tempel är just keruberna på nytestamentlig grund. Ty det består av de Israels barn, i vilka Guds tron är, och bland vilka han vill bo evinnerligen (1:7). Templet är alltså det nytestamentliga Israel, Herrens heliga.

Och i detta tempel såg han en källa (kap. 47). Ur henne framvällde ett vatten, som vart en stor flod.

Och i den floden vadade han ut: först 1.000 alnar, och vattnet gick honom till fotknölna; därefter 1.000 alnar, och det räckte till knäna; ytterligare 1.000 alnar, och det steg till höfterna; sedan vart det så djupt, att han icke kunde bottna.

Och floden flöt österut ned på hedmarken och ut till havet (Döda havet), »att dess vatten skulle göras sunt». Och »alla levande varelser, som det vimlar av överallt, dit den rika strömmen kommer, skola leva. Ty då detta vatten kommer dit, bliver havsvattnet sunt, och allt får liv, där strömmen går fram. Men gölar och gropar skola icke bliva sunda; åt saltet äro de givna till pris.»

Och vid flodens stränder skola växa allehanda träd med ätliga frukter. Deras löv skola icke förvissna och deras frukter icke upphöra; utan de skola alla månader bära frukt på nytt, emedan flodens vatten kommer från templet.» — Här se vi alltså församlingens bevattningsuppgift. Den åsyftar att med kristallfloden förvandla det döda världshavet till kristallhavet, där allt lever det himmelska vattnets evighetsliv; utom de gölar och polar, som icke insläppa kärlekens ström.

Och man märke, att Hesekiels beskrivning på tempelfloden sammanfaller med Johannes' beskrivning på tronfloden, vid vars stränder växa träd, som giva tolv skördar om året (Upp 22:2). Sålunda äro tronkällan och tempelkällan i grunden samma källa; och tronfloden och tempelfloden samma flod. Här ha vi åter den innerliga väsensgemenskap mellan Skaparen och det skapade, som vi sett hos de 24 äldste och hos ljusstaken.

Detta innerliga, djupa och sekundliga vara i Gud och Lammet är bevattningskonstens hemlighet.

Var sekundligen i tronkällan, så är du sekundligen tempelkällan med den »rika strömmen» i världens hedmark och döda hav!

Var sekundligen i »människan» på övertronen, så är du sekundligen människan på undertronen; var i den överste prästen, så är du prästen i den vita dräkten!

Var sekundligen i Guds och Lammets sju sidige försoningsande, så är du sekundligen ljusstaken med 7 lamporna, vilka i grunden äro ett med de 7 eldslamporna inför tron!

I Hesekiels kerubsyn fanns intet hav. Men där var en tydlig och kraftig *motsvarighet* till detsamma. Och den låg i det stora molnet med regnbågen, vilket allsidigt omsvepte keruberna. Och de voro genomvattnade i och till kristallklar helighet och rättfärdighet.

Men *huru* jordens torra hedar skulle bliva vattnade och världens

döda hav bliva sunt, därom fanns intet i hans syn.

Det kommer hos Johannes. Kristallhavet framför keruberna är en sidosyn. Den griper tag i det kerubiska himmelsvattnet och förer det in på nytestamentlig grund; och detta i full överensstämmelse med vattnet i Hesekiels tempelsyn, vilken i Johannes' syn förutsattes såsom känd. Därmed får det himmelska vattnet sin världsfrälsande väg genom nyskapelserna.

På pingstdagen nedgjuter sig molnet i de av Lammet utlovade strömmar (Joh 7:37–39). Här går profetian i fullbordan: *Nedgjuten, I himlar, från det höga, och I skyar, nedgjuten rättfärdighet i strömmar! Må jorden öppna sig och bära frukt av frälsning och rättfärdighet!* (Jes 45:8). — I Gamla testamentet »regnade det»; men aldrig i källbildande flöden. Det skedde först på pingstdagen. Ty anden med det himmelska försoningsvattnet i sig kunde icke givas, förrän Herren blivit förhärligad, blivit Tron-Lammet, blivit anden.

Och dessa pingstströmmar av kristallklar helighet och rättfärdighet skola gjas över jorden i samband med nedbrytande och vägrödjande »ljungeldar, röster och tordön», ända till dess hon blir kristallhavet inför tronen, i vilket den Allsmäktige, Helige och Evige klart skådar sin bild.

Då mötas kristallfästet från ovan och kristallhavet från nedan, genom försoningsanden, i evigt förbund, evig frid. Genom min ande skall det ske, säger Herren Sebaot.

II

Förändringarna i kerubsynen

Keruberna ställas hos Johannes på nytestamentlig grund icke blott genom de tre sidosyner, som vi nu betraktat, utan även genom förändringar i själva kerubsynen. Och dessa förändringar äro två.

Den ena består däri, att av kerubens fyra ansikten ställes lejonansiktet i främsta rummet. Det första livsväsendet var likt ett lejon, säger Johannes. Därmed får alltså det kerubiska lejonet en stark betoning. Och det är ett äkta nytestamentligt drag. Ty det syftar, som vi se i det 5 kapitlet (Upp 5:5), på Lejonets av Juda framträdande i syndövertvinnande kraft. Detta övertvinnande var hans enda uppgift. I det sammanfattar han själv hela sitt verk i livet och i döden (Upp 3:21). Lejonets övertvinnande av synd och död är alltså försoningens tyngdpunkt och evangeliets väsen. Härom mer i vårt tredje kapitel.

Den andra förändringen inträder i kerubernas plats. Hesekiel såg den Allsmäktige sitta på en tron över deras huvuden. De befunno sig alltså under tronen. Och den ställningen förändras aldrig. Hans överhöghet över skapelsen är orubblig. — Men Johannes ser dem vara »mitt i tronen och runt omkring tronen» (Upp 4:6). Här ha alltså Skaparen och det skapade trätt varandra närmare. Han har stigit ned i sin skapelse, så att tronen och skapelsen äro i varandra.

Att så skulle ske förutsades för Hesekiel i tempelsynen: det nytestamentliga Israel skulle bliva den plats, där Guds tron är, den plats, där hans fötter skola stå, där han vill bo bland Israels barn evinnerligen (Hes 43:7). Före pingstdagen kunde han icke bo i ett människohjärta, ty Lejonets övertvinnande försoningsande var ännu icke gjutbar och

drickbar, emedan den ännu icke var förhärligad. Men på den dagen sänkte han sig ned med sin tron i pingstmänniskan, så att han satt mitt i henne och hon mitt i honom, genom försoningsanden, Lamm-Lejonets tron-ande.

I Johannes' syn föres alltså tronförhållandet in på nytestamentlig grund och får sin evangeliska skapelsegestalt. Eller med andra ord: den djupa innerlighet mellan Skaparen och det skapade, vilken förvisso fanns i Hesekiels syn, som man ser av kerubernas tillbedjan och brinnande helighetsliv, den får här sin evangeliska belysning.

Sålunda: hos Johannes förutsattes Hesekiels syn såsom känd. Och ingenting i densamma försvinner, och ingenting tillägges. Den blott blir nytestamentligt infattad i en ram av tre sidosyner och nytestamentligt färglagd genom två förändringar.

Och härav se vi, huru noga och omständligt profetians ande sökt undervisa oss om kerubernas evangeliska väsen och natur. Vi kunna nu träda dem något närmare och göra bruk av deras underbara utrustning. Vi övergå då till den.

FEMTE DELEN

Kerubernas utrustning

Denna består av sju saker: den evangeliska tronen med det evangeliska riket; det evangeliska kristalltemplet; de evangeliska vingarna; de evangeliska ansiktena; de evangeliska ögonen; de evangeliska händerna; och det evangeliska hjulet.

I

Den evangeliska tronen med det evangeliska riket

Johannes såg, att keruberna »voro i tronens mitt och i tronens omkrets». Så står det ordagrant i grundtexten. Och detta underliga uttryck vilja vi beakta. Ty det säger oss, att de hade sitt sekundliga stamhåll i tronens medelpunkt och sin sekundliga verksamhet på cirkelplanet mellan medelpunkten och periferin. Och därmed är den eviga grundlagen given för allt evangeliskt vara och göra. Detta vara och detta göra äro nämligen samtidiga och oskiljaktiga. Ty båda stå i anden, som är oberoende av tid och rum. Allt göra åt Gud måste vara ett göra i Gud. Allt gående på planet är ett sittande på tronen; och allt sittande på tronen är gående på planet. Kerubmänniskans rörelser utåt och inåt försiggå i ett enda nu. Hesekiel gör ett försök att uttrycka denna hemlighet genom att likna keruberna vid det snabbaste, som finnes på jorden: »de hastade fram och tillbaka som blixtar» (Hes 1:14). I verkligheten är varje sann rörelse utåt även en rörelse inåt; och varje sann rörelse inåt även en rörelse utåt. Lägg märke till detta; och gör det till en sekundlig erfarenhet. *Var* sekundligen i Gud, så verkar du sekundligen hans verk. *Var* i tronen, så är du blixten på tronplanet. Men släpper du medelpunkten, då falla dina verk under förgängelsen; och själv faller du i det bottenlösa djupet utanför periferin.

Här stå vi inför evangeliets innersta väsen, som är en djup hemlighet. Och den är utsäglig och ofattbar i ord, men mycket lättfattlig i erfarenheten. *Där* är den en enkel och lätt barnsak.

Det evangeliska tronförhållandet se vi hos de 24 äldste. De åskådliggöra detsamma i en yttre bild. Ty de visa, att den evangeliska kerubmänniskan har en egen tron och ett eget tronplan. Och denna ställning kommer till stånd på följande sätt:

På frälsningens stora dag, såväl för den enskilde som för världen, skall Gud vara konung; och han skall vara **en** och hans namn vara **ett** (Sak 14:9). Då människan i pånyttfödande tro tager Gud såsom Gud **En** »och ingen mer», då står hon mitt under kärlekens tron. Och då sänker sig Gud med sin tron *ned i* henne, på samma gång som han förbliver Gud på sin tron *över* henne. Och denna nedsänkta tron är hennes konungatron. Den är Guds tron i »miniatyr», en *liten* tron, född ur Guds stora tron. Och i och med densamma nedsänker sig även ett litet tronplan, fött ur Guds stora tronplan. Och detta lilla plan är hennes kallelse och uppgift på jorden, hennes *rike*.

Så är hon en av de 24, sitter en prästerlig konung på sin evangeliska tron i sitt evangeliska rike. Där är hon utrustad med härskande konungamakt över Satan, synden, döden och världen. Här råder hon över alla onda begär (Gal 5:24). Hon blåser bort dem som myggor och krossar dem som flugor. Ty hon är försonad med Gud genom det övervinnande Lamm-Lejonets tron-ande, som satt henne på tronen och som nu är hennes tron-ande. Genom honom övervinner hon rikligen **sju lidanden**, som lägga henne på slaktbänken hela dagen (Rom 8:35—37), och **nio fiender**, som sekundligen vilja störta henne från kärlekens tron (8:38, 39), det är, hon övervinner rikligen i *alla* lidanden och i *alla* frestelser. Och hela hemligheten av denna seger ligger i detta enda: hon är försonad med Gud genom den allt övervinnande försoningsanden. Så länge och så långt som hon har den anden, så är hon lika oövervinnelig som själva Tron-Lejonet av Judas' stam. Men utan den anden är hon som en trillande träkubb, som frestaren sparkar, vart han vill. — Genom min ande skall det ske, säger Herren Sebaot.

Detta är det »fulltoniga» evangeliet. Ty genom det göras vi till konungar och präster åt Gud, till ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk, som förkunnar hans dygder i hans underbara ljus (1 Petr 2:9).

Ty Lammet står mitt i tronen; aldrig på någon annan plats. Märk det. Han frälsar blott såsom Tron-Lammet — frälsar endast genom att giva en *tron*. All annan frälsning är sken och bedrägeri. Ty »den som icke har hans ande, hörer honom icke till». Och *hans* ande är *seger*-anden, aldrig nederlagsanden.

Vi måste intronas eller ingrenas i Tron-Lammet. Men det innebär en fullkomlig nedstigning från den själviska självtronen, en total utgrening från den själviske anden, som är nederlagsanden, en fullkomlig självuppgivelse, det är, en till roten gående upplösning av allt själviskt vara och göra.

»Vill du vara fullkomlig, så sälj allt det du har och följ mig, och du skall få en skatt i himmelen» (Luk 18:22). Skatten kostar allt vad vi äga, antingen vi då bokstavligen sälja det eller icke (Matt 13:44; Fil 3:7). Gud »och ingen mer»! Mer-guden skall bort. Här förslår ingenting mindre än vad Herren kallar: »vara fullkomlig». Gud måste bli den »Ende» och heta »Ett». I allt skall stå »En» och på allt skall stå »Ett». Det är **Ett**-evangeliet, **hel**-evangeliet, **tron**-evangeliet. Men så länge jag

är halv eller ljum, så är jag spott i hans mun (Upp 3:16).

Och denna självuppgivelse griper långt djupare in, än vad flertalet troende anar. *Det är gott om ett evangelium, som frälsar den själviska jag-tronen åt den själviske jag-konungen och gör honom sju gånger säkrare i två-guderiet* (Matt 6:24) *än förut*. Men tronevangeliet, som är **En-guderi**, är det ont om. En full och hel nåd, en tron-nåd, är mycket sällsynt. Lammet får icke vara vad det är: **Tron-Lammet**.

Den evangeliske prästkonungen sitter på kärlekens tron och rör sig på kärlekens tronplan, som är hans lilla rike, ett kärlekens rike. Och det planet räcker jämt så långt, som den gudomliga tronviljan räcker. Och tronviljan är kärlekens helighet och rättfärdighet. Utanför deras gräns når aldrig välbehagets kärlek. Där vidtager området för den Heliges domar. Det känner du. Så snart du stiger över den gränsen, så torkar du ut och blir brännbar. Och det begynner brinna och bränna i dig. Fly ögonblickligen in i försoningsanden. Annars: »ljungeldar, röster och tordön». Och snart har du ovädret över dig.

Över kerubkonungen svävar det evangeliska ansvaret, som är det högsta ansvar på jorden. Och att det griper djupt, vitt och högt, det känner du på den än milda, än skarpa blick, som sekundligen vilar över dig. Det är blicken från Patmos, från de granskande ögon, vilka äro som en eldslåga (Upp 1:9, 14)

II

Det evangeliska kristalltemplet

Då Gud blir En och hans namn blir Ett, då tima stora händelser i himmel och på jord. Ty då forma sig Gud, hans tron och hans rike till människans Gud, tron och rike i välbehagets kärlek, som vi sett. Men i och med detsamma forma sig himmel och jord till hennes nya himmel och nya jord. Då människan blir ny, är det gamla förgånget, och allting är nytt för henne.

Ty i och med tronen sänker sig kristallfästet *ned* i henne och förbliver dock fästet *över* henne. Hela himlen födes i henne såsom *hennes* himmel.

Och på samma gång födes hela jorden i henne såsom *hennes* jord. Hon får nämligen i födelsen en kerubisk eldsande och en kerubisk eldskropp. I den förra står himlen, i den senare står jorden. Hon är en enhet av himmel och jord.

Ty i denna eldskropp bor hela den lägre skapelsens grundväsen, som ock är »eld» ur Guds »eld». I denna kropp är alltså hela jorden grund väsentligt född i henne. Den evangeliska kerubmänniskan är hela himlen i smått och hela jorden i smått.

Så vart skapelsen kristallhavet i och under henne. Nu är hela jorden för henne full av Herrens härlighet (Jes 6:3). Det känner du särskilt i den serafiska eller kerubiska upplyftningen (Hes 1:19–21). Luften är evangeliskt kerubisk. Den har nu en himmelsk sötma, som du aldrig förr kunnat inandas. Vattnet är ock evangeliskt. Det smakar av himmelsvatten. Så ock solen. Hon värmer nu icke blott din kropp utan även din ande. Ty du är eldsbesläktad med hennes »eld». Blomman doftar icke längre förgängligt, utan i evangelisk oförgänglighet. Du liksom studsar till och råkar i brand av hennes sälla »eld». — Allt jublar

omkring dig; allt hyllar dig som sin konung; och allt gråter förgängelsens tår vid din fot. I allt träder skapelsens himmelska härlighet inför dig; ty du bär den i dig. Hela skapelsen lever med onämbar fröjd sitt härliga förstlingsliv uti dig. I allt lyftes en flik av paradiset slöja. Allt är kristall både ovan och nedan; allt strålar.

Men detta blott så länge din Gud är En, d. ä. så länge du har det skapade *under* dig. Så snart det varder din Gud, då slockna alla strålar både ovan och nedan. Det får du väl i början ofta erfara. Och du måste gång på gång skolas om och skolas in i födelsens förstabudsväsen på nytt.

Giv dig icke utöver för det. Lammet är Lammet. Han har framburit sig själv genom de mörka djupen till Gud. Han bär ock dig genom alla dina djup åter till Gud. Försoningens ande andas på nytt över dig och blåser bort all din synd och brist. Och så andas ock du på nytt. Allt blir gott och återigen gott för den, som vill bli god. Allt blir nytt och återigen nytt för den, som vill bli ny. Övertronen är nådatronen för den, som ej nöjes med mindre än **tron**-nåden. För honom skall det alltid stråla på nytt, huru mörkt det än är. Men: genom min ande skall det ske, säger Herren Sebaot.

Så sitter då den evangeliska kerubmänniskan på en tron av himmelsblå safir, det är, högt uppe i det rena himmelska blå, högt över jordens dimmor och moln.* Och tronen står på golv av kristall, kristallhavet. Och över honom välver sig fästet av kristall. Och Guds och Lammets 7 lampor brinna över och i tronmänniskan. Där är ljus och ljuvt, rent och klart, därinne i det kungliga palatset. Vi kalla det kristalltemplet. Med ett sådant är varje fullnådsmänniska utrustad. Detta tempel är evangelium, försoningsandens evangelium, tempelevangeliet, som är något annat än förgårdsevangeliets, i vilket människan ännu icke är tronsatt.

Kristalltemplet är den himmelska boningen, utan händer gjord. Med denna boning överklädes människan efter döden såsom en evig härlighetsboning (2 Kor 5:1–5), om hon nämligen varit tempelmänniska före döden (1 Kor 6:19).

Var ett sant själv i och under Gud, så har du någonting i sanning *eget*. Du har en egen tron och ett eget rike, en egen himmel och en egen jord, en egen boning och ett eget ljus. Sitt icke till husa hos andra; ty då har du ingenting, när du dör. Men tyvärr äro många troende endast inhysesjon. De gå vid sidan av födelsen; de sky dess nedbrytande smärtor. Och så hava de intet eget. Ty mitt eviga mitt får jag blott såsom ett födelsens smärtebarn, såsom det eldskringvirvlade »mitt».

Tron-nådsmänniskan är rik i och för Gud. Ty hon äger både himmel och jord. Och därför' säger överkonungen om underkonungen: »Den som övervinner, han skall få ärva allt detta» (Upp 21:7). Och med »allt detta» menar han ny himmel och ny jord med ett nytt Jerusalem. Övervinnaren äger »allt detta» redan nu genom födelse och får tillträda det såsom arv, då han genom moget övervinnande blir myndig.

Tänk, om människorna visste, huru rik och god Gud är, blott han får vara En och heta Ett. Men får han icke det, då ställer han sig, hade vi

* Safirstenen är himmelsblå.

nära på sagt: mycket fattig, snål och besvärlig. »Mot den fromme bevisar han sig from, men mot den vrånge bevisar han sig avog» (Ps 18:26, 27).

III

De evangeliska vingarna

Keruberna hade sex vingar (Upp 4:8; jfr Jes 6:2). Med två skylde de sina fötter, och med två skylde de sina ansikten. Det betyder fruktan (2 Mos 3:6). Och med två flögo de. Det är kärlekens bevingade liv.

Då människan i tro tager Gud såsom Gud En och ingen mer, då är hon förstabudsmänniska. Kärlekens förstabuds-ande, som är försoningsanden, är utgjuten över henne och ingjuten i henne. Då är första budet och därmed alla buden evangelium för henne; ty de giva allt vad de kräva. De äro ande och liv i Lammets ande och därmed ande och liv i lamm-människan. Hon är det levande pingstbrevet med Guds levande lagar i hjärta och sinnen.

Det är denna kärlekens förstabudsmänniska, som sitter på tronen, förstabudstronen. Hon *är* Guds bud i kerubisk födelsegestalt. Och hon står det kerubiska budståndet i Lammets ande inför Gud.

Denna evangeliska budmänniska har sex vingar. Med fyra skyler hon sig. Det är evangeliets heliga och saliga fruktan, den *födda* förstabudsfruktan för Gud. Och med två flyger hon. Det är den födda förstabudskärleken till Gud. Den kärleken gör människan bevingad, ledig och lätt i alla hennes rörelser och verk. Den lyfter henne upp över jorden på safirblå höjd och ställer henne ned på jorden till silver- och guldhjärteverk och håller henne stadigt i nyskapelsens kristall. Sådant sker blott genom Herren Sebaots ande.

De sex vingarna beteckna alltså människans förstabuds-väsen, som är evangeliets grundväsen: abba-fruktan och abba-kärlek.

Ty märk, att en ängel från himmelens mitt predikar för alla jordens folk *just det första budet såsom »ett evigt evangelium»* (Upp 14:6, 7).

Människa, var rädd om dina vingar. Så länge din Gud är En och ingen mer, så länge äro de evangeliska. Men skaffar du dig en »mer»-gud, vore han också blott en femöring, så bliva de lagiska; och du är träl.

Och här känner du sekundligen, huru fin och djup gränsen är mellan sinailag och evangeliilag. Då Guds namn är Ett, är hans ord blott ett: *evangelium*. Då hans namn blir »Mer», är hans ord icke mer än *lag*.

Och grip icke till den vanliga utvägen att göra dig ett förstabudslöst evangelium; ty det är skökoevangeliet, som berusar och fördärvar alla jordens folk (Upp 17:1, 2; 19:2).

IV

De evangeliska ansiktena

De äro fyra: av människa, lejon, tjur och örn. Och när vi nu tala om dessa djuransikten, skola vi hålla »djuret» fjärran, tänka oss bort från allt djuriskt, rått och orent. Ty de äro heliga ting.

De fyra ansiktena äro bilder, tagna från de fyra högsta i den jordiska skapelsen: lejonet bland vilddjuren, tjuren bland husdjuren, örnen bland fåglarna och människan, som är över dem alla.

Dessa ansikten beteckna de fyra grundkrafterna, som genomgå hela skapelsen. Och de äro: förnuftet eller visheten, självbevarelsen, självbibehållelsen och självförnyelsen. Och dem har Skaparen särskilt nedlagt hos människan såsom kärlekens grunddrifter och grundkrafter. Pingstmänniskan har återfått dem. De äro evangeliskt förnyade i den nya människan. Och hon har fått dem såsom allt annat: med ansvar och uppgift.

1

Det evangeliska människoansiktet

Det finnes få »människoansikten» på jorden. Blott förstabudsmänniskan har ett sådant. Hos henne är gudsbilden återupprättad. Förnuft och förstånd äro födda på nytt. Visheten från ovan har nedstigit i henne. Hon har det kerubiska förstabudsförnuftet, som sekundligen gör Gud till sin Gud och ingen mer. Och det är höjden av allt förnuft. Ty att låta Gud vara den han är och låta människan vara den hon är, det är det förnuftigaste och förståndigaste av allt på vår jord. Det är högsta ljus, högsta vishet och högsta kraft. Det är det evangeliska människoansiktet, det stora undret och mästerverket av Herren Sebaots ande.

2

Det evangeliska lejonansiktet

Ett sådant har varje förstabudsmänniska. Det är den heliga driften och kraften till självbevarelse, som skaparen nedlagt hos henne, driften och kraften till övervinnande av förstabudsfienden och därmed alla budfiender.

Se ett lejon i ögonen. De stå jämt i brand. Och hela dess hållning och alla dess rörelser tyda på oövervinnelig vighet och kraft att krossa och sönderriva.

Se en förstabudsmänniska i ögonen i frestelsens stund. De spruta eld. Se hennes hållning och rörelser. De visa det kerubiska kungslejonet, som höjer sin ram och sträcker sina klor till att krossa frestaren och sönderriva hans nät.

Förstabudslejonet står gränsvakt vid periferien. Ve det oförnuftets mergudavilddjur, som vill stiga in över den! En lejonblick och ett lejonslag — och det sjunker i döden. Ve ohelighetens och orättfärdighetens ormar, som nalkas det heliga tronplanet! Ve budsläpperiets rävar och vargar, som smyga kring det! Budhållare- och övervinnarelejonet står vakt. — Det är det evangeliska lejonet, det underbara verket av Herren Sebaots ande.

3

Det evangeliska tjuransiktet

Ett sådant har varje förstabudsmänniska. Och icke blott det. Hon har även tjurben och tjurfötter. Och Hesekiel beskriver dem noga. »Kerubernas ben voro raka», alltså utan knän. Detta därför, att de skulle kunna gå åt alla fyra sidorna utan att behöva vända. »Och fötterna voro såsom fötterna på en kalv», alltså utan utvecklade framsida. Detta

också för att kunna gå åt alla fyra håll utan att vända, nämligen dit ettdera ansiktet ville gå. Tjurgestalten hos keruberna är alltså övervägande närmast människogestalten. Vad betecknar då tjuransiktet? Det ana vi redan av benen och fötterna. Det är ju de, som bära tyngden.

Se en tjur i ögonen. Ett orubbligt lugn. Och hela hans hållning och alla hans rörelser vittna om stadig styrka och okuvlig ihärdighet. Han tål intet motstånd. Varje sådant blott väcker hans mod och kraft. Och han går det strax inpå livet. Det är hans natur att aldrig ge vika.

Tjuren är en bild av evangeliimänniskans lugna och sega självbibehållelse. Den evangeliske »tjuren» står det stadiga förstabudsståndet och går de kraftiga förstabudsstegen i alla väder, ja in i döden. Han bär tyngden och utför det sekundliga förstabudsarbetet på själens sekundliga frälsning genom att sekundligen göra Gud till sin Gud och ingen mer. — Och då Gud döljer sig, står han tjursegt fast i förstabudstro, tills han uppenbarar sig. Han tål intet motstånd, då det gäller att tro på Gud och göra hans bud. Och då han står inför berg, där Guds bud och väg säga: »framåt!», då sätter han »tjurskallen» till och står där tills berget viker. Han står där som det heliga »nötet». Så har den evangeliske »tjuren» tagit många och stora berg på hornen och kastat dem i havet. Det är hans natur att aldrig ge vika. Ty viker han, så har han mistat sitt förstabudsliv. Flyr han, så äro både tronen och riket förlorade. Tröttnar han, så släckas alla lampor och slockna alla strålar. Han är den evangeliska självbibehållelsen.

Hos den äkta förstabudsmänniskan finns en tjurfast självbehärskning, ett äkta oxlugn, ett rotfast »sakta men säkert». Och därför hinner hon med tio gånger mer än sprakfålen och fladdergeten.

Den evangeliske »tjuren» vidhåller kärlekens seghet i sekundlig ofullkomlighet. Ingen vidlådande synd rubbar hans förstabudstillit till Gud: **Kärlek**. Intet nederlag gör honom modlös. Han griper tag på nytt och återigen på nytt, alldeles som tjuren. Ty han är själv ett stort stycke förstabudsnåd; och i hans bibel står blott ordet nåd. Fel och brist äro snärtslängor, som driva honom allt djupare in i försoningens ande.

Så bibehåller han människan i nåden, håller henne *under* nådens övertron och *på* nådens undertron och *i* nådens kristalltempel.

Det är Gud, som bibehåller människan; men aldrig mekaniskt eller tvångsvis. Hon skall själv taga personlig del däri, såsom om allt berodde på henne, ehuru allt beror på Gud. Ty så allsmäktig som Gud än är, så kan han icke bevara en enda människa genom sin makt blott; utan bevarandet tillgår så, säger Petrus: »I bliven bevarade med Guds makt genom tron» (1 Pet 1:5). Uteblir tron, så mäktar Gud intet. Och den evangeliske »tjuren» är just tron, den födda tron, som är pingstfödd förstabudsande och därmed alla-andrabuds-ande; han är den nyskapade anden, det underbara verket av Herren Sebaots ande.

Det evangeliska örnansiktet

Ett sådant har varje förstabudsmänniska. I henne bor örnens kraftiga: uppåt, uppåt, uppåt! Det är den medskapade driften och kraften till

evangelisk självförnyelse.

Det är Gud, som förnyar människan. Men aldrig mekaniskt eller tvångsvis. Hon skall själv taga del däri, som om allt berodde på henne, fastän allt beror på Gud. Därför säger Paulus, att sanningen i Jesus är den, »att I förnyen eder i edert sinnes ande» (Ef 4:20–24).

Gud giver vingar och flygkraft, men han flyger aldrig åt människan. Hon skall i denna kraft själv höja sig till allt högre och högre rymder och därmed lyfta sig själv och hela skapelsen uppåt till Gud. Det är den evangeliska örnen.

Och Hesekiel lade särskilt märke till kerubernas lyftning. Upprepade gånger säger han, att de upplyfte sig över jorden. Och dånet av deras vingar var som dånet av mycket vatten. Ja, det var ett väldigt då, säger han.

Och har du öra, så kan du höra vingarnas då hos varje förstabudsmänniska. Där brusar ett brus i hennes hjärta och liv som av väldiga vatten, den himmelska kärlekens örnvingedån.

Då apostlaörnen höjde sig över jorden, darrade hela världen, och hedendomen segnade ned.

Och då Luther slog sina väldiga vingslag, dånade det i land och riken; och han lyfte hela världen ett gott stycke uppåt till Gud. Sådan är den evangeliska kungsörnen.

Och Johannes säger, att det fjärde livsväsendet var likt en flygande örn. Det skall beaktas. Den evangeliska örnen är jämt, sekundligen, flygande. Ty han är den evangeliska förvandlingen (Rom 12:2). Han har till uppgift att sekundligen förvandla människoansiktet till ett nytt sådant, annars föråldras det och dör; att sekundligen förvandla lejonansiktet till ett nytt sådant, annars föråldras det och dör; att sekundligen förvandla tjuransiktet till ett nytt sådant, annars föråldras det och dör. Han lyfter människan oavlatligt uppåt i allt nyare, ljusare och renare rymder. Och han slutar icke förr än han lyft själva kroppen ur graven och ställt honom på den himmelska härlighetens eviga örnhöjd. Ja, han lyfter till sist både himlar och jord till nya himlar och en ny jord.

Människa, lägg märke till den *alltid* flygande örnen. Du är icke frälst, därför att du är frälst. Tre ansikten räcka icke till. Du skall ha fyra. Ty de tre första måste undergå sekundlig örnfrälsning, förvandlingsfrälsning, förnyelsefrälsning. Ty inför Gud gäller endast det **nu**-nya, aldrig det blott **då**-nya. Allt som icke vill förnyas, måste föråldras och dö. Liv och död ligga i nuet. Ett av de två: nytt nu-liv eller nu-död. Ligg alltså sekundligen på vingarna! Upp i den evangeliska örnrymden, i kristallens strålgans, i safirens blå! Där är dödens död.

Den evangeliska örnen är förstabudsanden på dånande förstabudsvingar mot stigande förstabudshöjd, det underbara verket av Herren Sebaots ande.

Sålunda: människoansiktet är den förnuftige ledaren för det hela, lejonet är väktaren, tjuren är bibehållaren och örnen är lyftaren.

När ett andemått är givet, försvaras det av lejonet, vidmakthålles det av tjuren och förnyas det av örnen.

Så är förstabudsmänniskan utrustad. Hon har fyra ansikten. Se henne

i blicken: förnuftets ljus, lejonets eld, tjurens lugn och örnens uppåt. Det är den fyrsidige förstabudsanden, som är förstabuds nåden, tronnåden, tempelevangeliet, ansiktsevangeliet.

Och alla fyra ansiktena sitta ihop i samma huvud. Vart det ena ser, dit se de andra; vad det ena vill, det vilja de andra; vart det ena går, dit gå de andra; vad det ena gör, det göra ock de andra. I varje tanke, ord och gärning äro de alla med och hjälpa varandra, vart och ett med sin uppgift. De samverka på varje punkt. Ett sant evangeliskt liv är på varje punkt: förstabuds förnuftigt, förstabuds försvarat, förstabuds ihärdigt och förstabuds supplyftande till Gud. Utan detta förstabudsstånd finns intet budstånd; men med detta förstabudsstånd finns allmänt budstånd. Detta är det evangeliska livets oändligt dyrbara och omätligt viktiga hemlighet. Och denna hemlighet har Luther oförlikneligt väl uttryckt i dessa ord: »*Tron fullbordar det första budet i Guds lag och därmed lätteligen alla andra bud.*»*

Människa, se till att du har de fyra evangeliska ansiktena, särskilt i den tid, som nu stundar. Ty nu blir det fråga om blott ett: det evangeliska förstabudsståndet; allt annat går överända. Och det blir fråga om det ända intill blods. Det ser du redan nu. Det kostar livet att tro på Gud med en helevangelisk förstabudstro.

Men nu säga många troende så: »Usch, ett slikt sekundliv, som du här talat om, skola vi akta oss för, ty det blir en sekundlig lagboja.» Ja, så långt äro de bortkomna från evangelium, att just det, som är själva himlen på jorden, det är för dem en olidlig boja. Ty de känna blott det förstabudslösa skökoevangeliet, som »fördärvar alla jordens folk».

V

De evangeliska ögonen

Keruberna hade många ögon. Och Hesekiel fäster sig särskilt vid dem. Han betonar starkt, att de sutto överallt. Ty så säger han: »Hela deras kropp, deras rygg, deras händer och deras vingar, så ock hjulen, voro fulla med ögon runt omkring» (Hes 10:12). Och även Johannes såg, att »de voro fulla med ögon runt omkring och innantill» (Upp 4:6).

Dessa otaliga ögon äro Guds ögon. Hela skapelsen är full av dem. Gud har ett öga med i allt, även i minsta djur, växt och sandkorn.

Allt sker under hans vakande och förnuftiga ledning. Intet blint öde, ingen slump, ingen betydelselös tillfällighet. Där sitter ett Guds öga i allt som sker och icke sker.

Men dessa ögon befunno sig i keruberna. Och keruberna äro först och främst människan. Hon *har* Guds ögon. Och hon har dem såsom allt annat: med uppgift och ansvar. Hon skall se med dem; se allting så, som Gud ser det. Då ser han genom henne. Och då är hon fullsatt av hans milda, välbehagliga blick både innan och utan. Det känner du. Hans nådefulla ögon smälta ner dig i kärlekens sötma och vishet, så att du rinner ut ur dig själv och rinner in i ditt sanna själv i Gud. Men ser du *utan* Guds ögon, då bränna de dig både innan och utan. Det känner du ock.

Då människan intager förstabudsställning till Gud genom försoningsanden, då öppnas alla dessa ögon. Men då hon sviker den

* Se hans skrift: En kristen människas frihet. 13:e momentet.

ställningen, då slutas de. Och då inträder mörkret, döden och ovädret.

Och dessa ögon sitta överallt i människan; så att hon skall kunna se åt alla håll på en gång. Ty hon måste ha en förnuftig och förständig blick på allt; så att hon kan utan uppehåll, dag och natt, d. ä. sekundligen, säga ett trefalt heligt, icke blott med tungan utan med hela sin varelse.

Ett öga fram, ett öga bak; ett öga till höger, ett öga till vänster; ett öga uppåt, ett öga nedåt — det är den evangeliska ögon-människan.

Ett öga i varenda känsla, ett öga i vartenda begär, ett öga i varenda tanke, ett öga i vartenda ord, ett öga i varenda gärning — det är det heliga och saliga ögonevangeliet. Och denna djupa och ljuva ögonhemlighet uttryckte Herren så: »*Du skall älska Herren din Gud av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft och av allt ditt förstånd*» (Luk 10:25–28). Detta är evangelii sekundliga grundbud, grundliv och grundgärning. »*Och du skall älska din nästa som dig själv*.» Detta är evangelii sekundliga följbud, följdlev och följdgärning. Och just därför fick du ögon »överallt»: för att kunna älska din Gud alltid och »över allt» med den evangeliska förstabudskärlekens fyra saliga »allt»; och för att kunna älska din nästa alltid och »över allt». Detta är evangelii tvenne bud, som innefatta icke blott Guds tio bud, utan alla Guds otaliga bud, hela hans vilja i tid och evighet. Det förra innefattar den firsidiga **all**-kärleken till Gud: allt-hjärte-, allsjäls-, allkrafts- och alltförståndskärleken. Det senare innefattar den osjälviska kärleken till nästan, vilken kärlek flyter ur all-kärleken till Gud som bäcken ur källan. De äro de »tu-buden», kärlekens **första** och **andra** bud (Matt 22:38–40).*

Det är denna första- och andrabudskärlek, som ser med otaliga ögon. Ty han är försoningens första- och andrabudsande, pingstfödd i människans hjärta. Har du honom, så har du fullt av ögon överallt. Och alla äro de evangeliskt öppna, vakna, klara och skarpa. Men har du icke honom, så har du blott två köttgluggar. — Genom min ande skall det ske, säger Herren Sebaot.

Människa, låt Guds kärleks silverblick se in i dig överallt, så ser du med kärlekens silverblick överallt.

Du himmelska blick, du öga så milt, du evighetens strålande sol — hur kan du vara så gränslöst god mot ett människokräk, som stungit dig i alla dina ögon?

VI

De evangeliska händerna

Jämte ögon överallt hade keruberna även händer överallt. »De hade människohänder under vingarna på alla fyra sidorna», alltså både framtill och baktill, och till höger och till vänster (Hes. 1:8).

Dessa händer äro Guds händer. Hela skapelsen är full av dem. Gud har sin hand med i allt, i allt som *är, sker och icke sker*. Även synden har han hand om; sätter för henne en gräns och tvingar henne att tjäna hans rikssak.

Men dessa händer sitta i keruberna, som först och främst äro

* Då vi i denna bok tala om "det första och det andra budet", så mena vi alltid "de tu buden", som Herren kallar det första och det andra budet.

människan. Hon har Guds händer. Och hon har dem såsom allt annat: med uppgift och ansvar. Hon skall göra så som Gud gör. Då gör han genom henne. Och någon annan gärning, än den han själv gör, godkänner han aldrig. Han verkar både viljan och gärningen (Fil 2:13). Gärningen skall göras i Gud (Joh 3:21). Då är du salig i din gärning (Jak 1:25). Det känner du. Men gör du den utan Guds hand, då bränner hon dig. Det känner du ock.

Då människan intager förstabudsställningen till Gud genom försoningens förstabudsande, då lösas alla hennes händer. Då hon sviker den ställningen, då bindas de.

Förstabudsmänniskan är lösgjord från allt skapat på alla fyra sidorna, och det för både forntid, nutid och framtid. Ty hon har intagit det evangeliska skapelseståndet inför honom, »som var, som är och som kommer». Intet förflutet tynger; intet närvarande binder; intet tillkommande oroar. Det finns nu för henne blott *en*: Gud En, och blott *ett*: namnet Ett. Därmed har hon fria händer överallt. Och det är evangelii frihet. Den ligger *inom* det första budet; aldrig *utanför* det. Ty där ligger mergudaträlen.

Förstabudsmänniskan gör förnuftiga och förståndiga verk. Ty de äro förstabudsverk under förstabudsvingen. Ingen gärning har evighetsvärde, som ej är bevingad förstabudsgärning, det är, som ej går ur all-kärleken till Gud och för in i all-kärleken till honom. Blott den evangeliska förstabudshanden gör goda verk.

De många händerna sitta *därinne*. Alla gärningar, både goda och onda, levande och döda, göras därinne: i hjärtat, i anden, i samvetet (Hebr 9:14). Redan hat är dråp (Matt 5:22; 1 Joh 3:15). Det bifallna begäret är hor (Matt 5:28). Varmt hjärta är goda gärningar; kallt eller ljumt hjärta är onda gärningar (Upp 3:15). Sådan du är i ditt hjärta, sådan är du inför Gud. Ty Gud ser till hjärtat.

Den evangeliska förstabudsmänniskan är stadd i ett oavbrutet grundgöra, ty hon gör sekundligen Gud till sin Gud och ingen mer. Det är trons förstabudsgärning, blixtgärningen inåt. Och ur detta grundgöra framgår ett sekundligt följdgöra, efter alla övriga bud, såsom värmen ur elden. Det är trons andrabudsgärning, blixtgärningen utåt. Den är sekundligen för handen, även då, när den icke kan göras med de lekamliga händerna.

Den evangeliska förstabudsgärningen och andrabudsgärningen äro två oskiljaktiga sidor i samma sak. Saken är trons evighetsliv: **all**-kärleken till Gud och **hel**-kärleken till nästan. Här äro vara och göra ett. Och härom mer i vårt 8:de kapitel.

Du klagar: »Jag har så liten, ja ingen uppgift på jorden; jag är såsom gömd i en vrå, jag vet icke, varför jag är till.» Aj, aj, aj! Du tror, att du har blott de två synliga händerna.

Du ligger på sjukbädden, måhända i årtal. Och du kan ingenting göra, säger du. Aj, aj, aj! Du känner icke trons sekundliga dubbelgärning. *Var är ditt hjärta? Var är din själ? Var är din kraft? Var är ditt förstånd? Vart ila de, då du vaknar? Var vila de under dagen? Har du hand om dem? Tag din Gud med kärlek av allt* (märk: allt) hjärta, av

all (märk: all) själ, av *all* (märk: all) kraft, av *allt* (märk: allt) förstånd; och tag din nästa i kärlek som till dig själv; och gör detta sekundligen, — säg sedan, att du har ingenting att göra!

Förstabudsmänniskan fick händer överallt för att kunna ha en hand med i allt. Ingen känsla handlös! Intet begär handlöst! Ingen tanke handlös! Intet ord handlöst! Ingen gärning handlös! Lydiga och lättböjda som säv i vind! Du skall *hålla* dem, och *hålla* dem i Gud. Det är handevangeliets handmänniska.

Nu sitter du där och murrar och mumlar: »Så kan jag inte leva». Men skäms du då inte ett grand? Vad frågar evangelium efter, vad du kan eller icke kan? Det är evangelium, som kan. Ty det är Guds kraft till en *hel* frälsning. Och du mäter den Allsmäktiges kraft med din kraft! När du känner, att du icke kan, så tror du också, att Gud icke kan. Så gjorde även lärjungarna en gång. Just om denna förstabudsfrälsning sade de: »Herre, vem kan då vardas frälst?» Och vad svarade han? Jo så: »För människor är det omöjligt, men icke för Gud, ty för Gud är allt möjligt» (Mark 10: 2–27). Alltså tyst, hädare! Och stick inte fram med ditt »kan» och »kan-icke» inför Guds allsmäktiga »kan», såsom om han icke skulle kunna det du icke kan. Ty därmed visar du, att du ännu står kvar i dig själv och är en »evangelisk» farisé.

Detta sekundliga första- och andrabudsliv är en Guds skapelse, det underbara verket av Herren Sebaots ande. Detta liv är pingstbarnets natur, men kärlekens frivilliga natur. Den skall flitigt och ihärdigt övas in. Ty hur sade Paulus? Jo: »Arbeten med fruktan och bävan på eder själs frälsning». Och till vilka sade han det? Jo, till de frälsta (märk: frälsta) filipperna (2:12). *De* skulle arbeta på sin frälsning. Alltså: är du frälst, så skall du arbeta på din sekundliga frälsning. I början går det klent. Du glömmer dig ofta. Det blir hack och stump. Naturligtvis. Har du sett ett barn kunna gå och stå och bära en 100-kilosäck samma dag det vart till? I detta sekundliga inre-liv faller du ofta. Undra på det! Vilket barn trillar inte omkull! Men grip tag på nytt. Försoningsanden överskyler och renar sekundligen. Och så småningom får du övade sinnen *genom vanan* (Hebr 5:14), övade händer i det övade första- och andrabudsverket. Och så flyter ditt liv i Lammets första- och andrabudsande som en djup och stadig ström av livets vatten från Guds och Lammets tron. Och så blir detta i början så knaggliga »sekundliv» de många händernas himmelska hantverk på jorden.

VII

Det evangeliska hjulet

Keruberna hade var sitt hjul, säger Hesekiel (Hes 10:12). Och det var så skapat, att ett hjul var rätvinkligt insatt i ett annat; så att det kunde gå åt alla fyra sidorna utan att vända (Hes 1:16, 17).

Hjulet liknade alltså ett klot eller en »rundel». Och på denna form lägges *stor* vikt. Hesekiel hörde nämligen en röst, som kallade hjulen »rundlar». Den ifrågavarande versen kan ock översättas så: »*Och till hjulen ropades: 'Rulla!', så att jag hörde det med mina öron*» (10:13).*

* Så Myrberg.

Men till vad tjäna hjulen, då ju keruberna hade fötter och ben? Jo, hjulet vill åskådliggöra den hemliga kraft, som driver hela kerubverket och håller skapelsens omätliga maskineri i en oavbruten rörelse mot hennes mål. Och denna kraft är Herren Sebaots ande. Ty märk, att Hesekiel säger upprepade gånger: »Kerubernas ande var i hjulen». Kerubhjulet är alltså en bild av andens rundrörelse i skapelsen såsom kerub-ande.

Hjulet är Guds ande. »Av honom och genom honom och till honom äro alla ting» (Rom 11:36). Det är rundeln. Allt utgår från Gud och genomlöper sin utvecklingsbana och återvänder till honom. Han är alltings grund och alltings mål.

Också är »rundeln» den härskande formen i skapelsen. Alla solar och världar äro runda, och deras banor äro runda. I allt står kerubhjulet; och överallt ropas: »*Rulla!*» I stort sett: intet stillastående, intet tillbakagående; allt står under utvecklingens omutliga: »*Rulla!*»; allt måste fram till sitt mål.

Anden utgår från Gud och ingår i människan. Men han ställer på henne en uppgift och ett ansvar. Hon skall vidmakthålla hans rundgång, d.ä. återgiva honom åt Gud. Men Gud mottager honom icke utan i gestalten av en sann människoande. Återfår han honom icke såsom sådan, då tages han ifrån henne. Ty Gud giver dig honom just såsom sann människoande, såsom försoningens första- och andrabudsande i Lammet. Och han återkräver den av dig just såsom *din* första- och andrabudsande i Lammet.

Sekundligen utgår anden från Gud; sekundligen skall den återgivas åt honom genom de fyra evangeliska »allten». Då giver Gud förökad ande, slutligen ända intill andens fullhet. Det är det evangeliska hjulet. — Människa, bryt icke *all-kärlekens* rundgång, ty då stannar ditt *livshjul*; och då tvingas det fram som ditt *döds-hjul*. Ty »*rulla*» måste du: i välsignelsens ande eller i förbannelsens ande.

Ty märk: hjulen voro fullsatta av ögon. Och de äro Guds ögon. Han kör skapelsens vagn med vis och förnuftig blick. Men dessa ögon sutto i kerubhjulen. Och de äro först och främst människohjulen, ty skapelsen är i första hand människan. Dessa hjulögon säga oss alltså, att Guds ande aldrig driver oss blint och mekaniskt. Utan vi måste ha en vis och förnuftig, frivillig och ansvarig blick på hjulrörelsen. Vi skola se oss för, hur vi köra. Människans vilja skall vara med såsom ansvarig första- och andrabudsvilja, d. ä. omsätta försoningsanden i den evangeliska *grunduppgiften*: den firsidiga förstabudskärleken, och i den evangeliska *följduppgiften*: den tusensidiga andrabudskärleken. — Denna evangeliska frihet och detta evangeliska ansvar får än ytterligare betoning i synen. Hesekiel säger upprepade gånger: »Vart anden ville gå, dit gingo hjulen, ja, varthelst anden ville gå. När keruberna gingo, gingo ock hjulen; när de stodo, stodo ock hjulen; när de lyfte sig över jorden, lyfte sig ock hjulen jämte dem, ty kerubernas ande var i hjulen» (1:19–21). Det var alltså kerubernas ande, som mottog anden från övertronen och omsatte den i kerubande på undertronen, och som på eget ansvar bestämde hjulens gång. Hjulen lydde kerubanden.

Så länge du vill det Gud vill, så länge går ditt andehjul, och så länge går det, »varthelst du vill». Men så snart du kör utom helighetens och rättfärdighetens periferi, då stannar hjulet.

Ty dina fötter och ditt hjul äro så skapade, att de endast kunna gå rätt fram, nämligen dit ettdera av dina ansikten vill. Förstabudsmänniskans vägar äro *räta* vägar, ty de äro *rätta* vägar på rättfärdighetens plan.

Och hjulen liknade krysolit, en guldglänsande ädelsten. Alltså själva Guds hjärtefärg, kärlekens himmelska guldhjärta. Ett sådant har han givit åt förstabudsmänniskan. Och det sitter inne i Guds hjärta, alldeles som tronen i hans tron. Och i det strömmar det himmelska blodet, som bor i Guds och Lammets krysolitröde ande. — Detta är hjul-människan och hjulevangeliet, försoningens pingstfödde hjul-ande, det underbara verket av Herren Sebaots ande.

Och hjulens lötar voro »höga och fruktansvärda». De krossa till sist allt, som står dig fientligt emot, blott du låter den Helige och Allsmäktige åka i din kerubvagn. Ty han kör omkull och i kras hela den själviska och sataniska världsvagnen, huru stor och stolt den än månde vara. Under de fruktansvärda hjulen males hela världshögmodet till stoft.

Huru tryggt och sällt att få åka i den Allsmäktiges evangeliska förstabudsvagn på kristallens jord, under kristallens himmel! Kan någonting liknas vid det?

Härmed ha vi sagt några ord om kerubernas utrustning. I den ligger den sanna livs- och världsåskådningen från det högsta till det lägsta. Här ha vi tillvarons nycklar. — Men de giva sig åt människan endast såsom livets nycklar i Lammet. Ty Lammet står i tronens mitt och i kerubernas eller skapelsens mitt. Och han har de sju Guds- och människoögon, som överskåda allt och genomskåda allt. Och blott i den mån vi levat oss in i denna Lammets sju-ögon-ande kunna vi se keruben. Ty skapelsen kan aldrig ses utifrån. Då ter den sig blott som ett oändligt virrvarr och en olöslig gåta eller som en ytlig fägnad för ytliga själar. Blott från en enda punkt kan och skall hon ses: från Lammets tronmitt, med Lammets ögon. — Då framvisar hon överallt den Allsmäktiges, Heliges och Eviges majestät. Och då ställa sig även hennes hjärtslitande oordningar såsom »naturliga ordningar». Ty då hon saknar kerubutrustningen, då måste hon sakna ordning och frid. Är hon icke kristallens lugna hav, i vilket den Helige kan skåda sin bild, så måste hon vara kristallhavet, blandat med eld (Upp 15:2), som fräser och vräker, slår upp och slår ut stundom i fasansfulla flammor, vilka sätta hela världen i bävan. Så bliva de största olyckor och de gräsligaste gärningar »helt naturliga ting». När skapelsens konung (människan) lämnar förstabudstronen, då gör allting uppror. När ansiktena icke vända sig rätt, då vänder allting baksidan till. När ögonen icke se, rusar allting blindvis i väg. Då händerna släppa, går allting handlöst. — Överkonungen styr världen genom underkonungen. Där den senare lämnar styret, där måste hon bliva ostyrd. Och hon skall till sist bliva så ostyrd, att hela mänskligheten, i stort sett, skall på sina knän bedja Gud om att få återinträda i styret.

Ja, nyckeln till skapelsens majestätiska helgedom är tronlivet i Lammet och ingenting annat. Och därför ha vi icke kunnat något djupare intränga i saken; blott här och där snuddat vid densamma. Ty där vattnet gick Hesekiel till fotknölarna, där går det oss över huvudet.

Vi få tills vidare blott stå på stranden och mottaga några droppstänk från det oändliga havet.

Kerubernas utrustning genomgår hela skapelsen i olika arter och grader; som vi antytt. Och vi ha talat om densamma huvudsakligen från människans synpunkt. Och därvid ha vi sett, att människan, såsom ingrenad eller nyskapad i Tron-Lammet, framträder såsom tronmänniska, tempelmänniska, sexvingemänniska, ansiktsmänniska, ögonmänniska, handmänniska och hjulmänniska, med ett ord: såsom kärlekens första- och andrabudsmänniska. Detta är evangeliimänniskan i full rustning. Ty evangelium är det ljuvliga budskapet, att jag av nåd återfår min förlorade kerubställning, att jag av nåd får bliva och vara en gudsmänniska i Lammet. Därför är evangelium: tronevangelium, tempelevangelium, vingeangelium, ansiktsevangelium, ögonevangelium, handevangelium och hjulevangelium. Detta är det hela och fulla evangeliet, det *fulltoniga* evangeliet.

Och själva urhemligheten och urkraften i både Lammet, lamm-människan och skapelsen är Herren Sebaots ande. Från den anden utgår allt, även Lammet; i den anden står allt, även Lammet; i den anden lägges allt under Lammets tron; och i den anden läggas till sist både Lammet och allt under den Allsmäktiges, Heliges och Eviges tron (1 Kor 15:22–28).

SJÄTTE DELEN

Det kerubiska ansvaret

Detta ansvar ha vi ofta antytt i det föregående. Men en så viktig sak kräver ett särskilt ord.

Det kerubiska ansvaret är tregradigt, allt efter graden av sanning, som är given åt människan. Ty sanningen kan vara naturlig samvetssanning eller lag- och profetiesanning eller evangeliisanning. Så få vi hedningens, judens och den kristnes ansvar. Vi betrakta vart och ett för sig.

1

Hedningens ansvar

Detta ställer Hesekiel inför oss med det förfärliga exemplet av konungen i Ty rus. Därom läsa vi så:

Och Herrens ord kom till mig; han sade: Du människobarn, stäm upp en klagosång över konungen i Tyrus och säg honom; Så säger Herren, Herren: Du var ypperst bland härliga skapelser, full med vishet och fullkomlig i skönhet. I Eden, Guds lustgård, du bodde, hölj i alla slags dyrbara stenar: karneol, topas och kalcedon; krysolit, onyx och jaspis; safir, granat och smaragd; så ock guld; du var prydd med välarbetade smycken, snidade konstverk, beredda den dag, då du skapades. Du var en kerub, som skuggade vida, och jag hade satt dig att vara på det heliga gudaberget: du fick där gå omkring bland gnistrande stenar Lyckosam var du på dina vägar från den dag, då du*

* Kan ock översättas: »bland stenar av eld». Så Myrberg. Ty dessa ädelstenar äro Guds kärleks eld, som gnistrar i allt och överallt. Ser du dem?

blev skapad, till dess att orättfärdighet blev funnen hos dig.

Men när du bedrev din myckna köpenskap, då fylldes ditt inre med orätt, och du föll i synd. Då försköt jag dig från gudaberget och förgjorde dig, du vittskuggande kerub, så att du ej fick stanna bland de gnistrande stenarna. Eftersom ditt hjärta högmodades över din skönhet och du förspille din vishet för pråls skull, därför slog jag dig ned till jorden och gav dig till pris åt konungarna, så att de fingo se sin lust på dig. Genom dina många missgärningar och din orättrådiga köpenskap ohelgade du vad du skulle hava hållit heligt; därför lät jag eld gå ut ifrån dig, och av den blev du förtärd. Sedan lät jag dig ligga som aska på jorden inför alla, som ville se dig. Alla som kände dig bland folken häpnade över ditt öde. Du tog en ände med förskräckelse till evig tid (Hes 28:11–19).

Denne konung hette Ithobal. ** Och han var hedning. Och han kallas, som vi se, en kerub. Ty varje människa är en sådan, så långt hon motsvarar Guds vilja.

Och hans kerubiska utrustning beskrives i starka och härliga bilder. Vem igenkänner icke här sin barndoms Eden? Vi bodde alla en gång på det saliga paradiserberget, då himmelriket hörde oss till. Och där gnistrade ädelstenar överallt som daggens pärlor. Vi minnas, huru rent och rikt livet var i vår levnads morgon. Det verkligen strålade både från ovan och nedan. — Väl den, som förbliver på det heliga gudaberget från den dag han skapades. Han undgår många, långa och bittra kval.

Ty oaktat arvsynnen har dock människan av naturen en kerubbegåvning, för vilken Gud kräver räkenskap. Och den räkenskapen går långt djupare, än vad de flesta tro. En falsk nådelära har sövt ansvarskänslan.

Vad var det, som störtade Ithobal? »Orättfärdighet», står där. Alltså budsläppning, där budhållning hade varit honom, hedningen, möjlig. Han steg utom tronplanet. Och därmed försköts han från det heliga berget.

Han fyllde sitt inre med orätt, heter det. Ty allt vad en människa gör, det nedlägger hon i sitt inre. Där har hon det. Detta betänker hon icke. Hon tror, att syndgärningen ligger blott i det yttre. Nej, du har sått den, o människa, i ditt hjärta. Där har du den i behåll såsom ett stycke ande-, själs- och kroppsfördärv, såsom ett stycke synd- och döds-människa. Och denna människa växer sekundligen, även hon. Ty hon gör, även hon, sin sekundliga grundgärning i firsidig allkärlek till merguden, det skapade, och sin sekundliga följdgärning emot alla andra bud, även om hon håller dem alla i det yttre, såsom fariséerna. Det är själviskhetens första-och andrabudsogärning. — Så stor vikt ligger där på det inre. Men det ser man icke. Ty man sitter i dödens säck.

Ithobal högmodades över sin kerubiska skönhet och förspille sin vishet för pråls skull. Därmed släppte han förstabudsståndet, som han, hedningen, kunnat bibehålla. Han tog det skapade i stället för skaparen. Så förlorade han visheten, förnuftet. Människoansiktet försvann; lejonet, tjuren och örnen lämnade sina poster och förvildades. Så blev

** Se H. M. Melin, under v. 2.

Ithobal vilddjuret, som är motsatsen till keruben. Jordan blev allt för honom såsom för djuret. Och så slogs han till den jord, som han gjort till sin himmel.

Han ohelgade det, som han, hedningen, kunnat helga. Och därför måste Gud helga sig på honom. Jämför Jehovas strafford till Sidon (Hes 28:22): »Jag skall förhärliga mig på dig, då jag utför mina domar mot dig och *helgar mig på dig*.»

Han samlade »eld» i sig, d. ä. Guds vrede. Ty han samlade synd i sig. Och vreden följer synden, som den *andra* sidan följer den första i samma blad. Så oskiljaktiga äro de. Att människorna bära Guds vrede inom sig i mån av deras synd, det besinna de icke. Men varje synd giver ett stycke död, som är vreden, straffet, i själva dess kärna. Döds människan är en vredes människa, en straffmänniska.

Och så kom den stund, då måttet var fullt. Och nu lät Gud elden utgå från honom, står där. Och så stod den fallne keruben och hela hans mergudaliv i brand. Det var Gud, som i gemensam väsenseld brann i honom och förbrände allt brännbart. Och så lades han i aska på den jord, som han famnat såsom sin Gud.

Denna fruktansvärda dom gick i verkställighet över honom genom konung Nebukadnessar. Denne förstörde Tyrus efter en trettonårig belägring med onämnbare fador. Så tog den så rikt utrustade Ithobal en ände med förskräckelse. Och alla bland folken, som kände honom, stodo häpna. Och konungarna sågo på honom sin lust.

Så får redan hedningen stå till ansvar inför Gud. Det kerubiska ansvaret går långt djupare, än vad människorna tro. Det skola de bliva varse, då de till brädden fyllt sitt inre med orätt och eld.

Vid sidan av Ithobal ställa vi skökan Rahab. Hon var ock hedning. Men hon trodde, att »Herren var Gud både uppe i himmelen och nere på jorden» (Jos 2:11). Därmed stod hon förstabudskvinna under kristallfästet. Och sin tro visade hon med en yttre gärning. Hon räddade spejarna från döden, och det med fara för eget liv. Därmed räddade hon sin kerub-ställning. Och hon blev rättfärdiggjord av Gud, så hedningekvinna hon var (Jak 2:25). Och denna rättfärdiggörelse göt över henne en flod av inre och yttre välsignelse (Jos 6:25). Hon blev ock stammoder till Kristus (Matt 1:5).

Så straffar och så lönar Gud redan hedningen. Den Ithobaliska förbannelsen eller den Rahabiska välsignelsen går över var och en, allt efter som han handhar det kerubiska pundet.

Denna omutliga grundlag nedskriver Paulus i dessa ord: **Bedrövelse och ångest över var människas själ, som gör det onda, judens först så ock grekens** (d.ä. hedningens)! **Men härlighet och ära och frid över var och en, som gör det goda, juden först så ock greken!** Ty hos Gud finnes icke anseende till personen (Rom 2:9–11).

2

Judens ansvar

Juden först, så ock hedningen, sade Paulus. Ty hedningen har blott samvetssanningen; men juden har även »lag och profeter». Här stiger ansvaret i förhållande till gåvan.

Konung David är ett fruktansvärt exempel på judiskt kerubansvar. Han var ock härligt utrustad. Men i hans liv står en svart fläck. Och den heter: Uria och Batseba.

Natan bestraffar honom. Och han ångrar sin synd. Och han får förlåtelse. Men straffet efterskänktes icke.

Förlåtelsen räddade honom från förkastelse, men icke från den förbannelse, som »all överträdelse och olydnad draga med sig som rättvis lön». (Hebr 2:2).

Därföre, då Natan tillsagt honom förlåtelse, förkunnar han å Herrens vägnar det oeftergivliga straffet. Och det sker med dessa förfärande ord: Du har dräpt Uria och tagit Batseba — så skall då icke heller svärdet vika från ditt hus till evig tid. Och jag skall låta olyckor komma över dig från ditt eget hus (2 Sam 12:9–11).

Och huru fruktansvärt detta straff gick i fullbordan, det visar Davids historia i de hemiska femte- och sjättebudssynderna bland hans egna barn och i Absaloms uppror mot fadern.

Det Davidiska straffet drabbar alltså de troende, allt efter deras utrustning och syndens beskaffenhet. Förlåtelsen frälsar icke från det. Det kommer i sinom tid. Och många gå, ofta i årtal, under detta straff; men de lägga icke märke till dess orsak, som är den ännu härskande synden.

3

Den kristnes ansvar

Kristen är endast den, som undergått skapelsen n:r 2. Han är pingstmänniska. Och han står på höjden av utrustning och därmed ock på höjden av ansvar. Det har Herren sagt oss i dessa ord: *»Den tjänaren, som visste sin Herres vilja, men icke gjorde efter hans vilja, han skall straffas med många slag»* (Luk 12:47).

Och Paulus inskärper samma sak: *»Den som gör orätt, han skall få igen den orätt han har gjort utan något anseende till personen»*. Detta säger han till de *troende*, de *heliga* i Kolosse (Kol 1:2; 3:25).

Här ha vi alltså det evangeliska ansvaret, som är det högsta ansvar på jorden. Det inbegriper både det Ithobaliska och det Davidiska och mycket mer därtill.

»Faren icke vilse. Gud låter icke gäcka sig. Ty vad en människa sår, det skall hon ock skörda» (Gal 6:7).

Men här fara människorna vilse. De tro, att Lammets blod skall rädda dem från allt straff. Nej, blodet räddar från straffskörd endast då och i den mån det får rädda från syndsådd. Det står icke, att Lammet borttager världens död eller straff, utan världens *synd* och *såmedelst* världens död.

Nåden går till botten med saken. Hon nedlåter sig aldrig till att ösa i

bäcken. Hon tilltäpper källan; och därmed sinar bäcken.

Hon trampar aldrig ormen på stjärten. Ty den växer snart till. Hon krossar ormens huvud.

Hon lånar sig aldrig till att avplocka de bittra frukterna på syndens träd. Hon rycker upp det med rot och planterar det goda trädet.

Men bäcknåd och suräpplesnåd — en nåd som blott befriar från strafföljden — en sådan har människorna gjort sig. Och den är skökonåden.

Men så länge du har syndens källa inom dig, så länge får du dricka hennes vatten.

Och så länge du har ormens huvud — ditt onda sinne, ditt onda hjärta — okrossat, så länge skall du lida hans gift.

Och så långt, som du är ett ont träd, så långt skall du äta dess bittra frukt.

Så långt du sår synd, så långt skall du skörda vrede.

Det är därför, som Paulus förmanar de frälsta filipperna: »Arbeten med fruktan och bävan på eder själs frälsning». Men detta och dylika ord har man strukit ut.

Människa, giv akt på dig själv och på andra. Och du skall få se, huru noggrant var och en får skörda det han sått. Och vad du icke ser av denna skörd i tiden, det skall du få se efter döden.

Gud tillåter icke, att den dyrbara kerubustrustningen till ande, själ och kropp ostraffat lekes med eller slarvas bort. Det skola människorna bliva varse, då skördetiden kommer. Men den föregås av såningstiden. Och den kan bli lång. Ty »Herrens kvarnar mala långsamt. Och så glömmer man den oundvikliga skörden. Och när den kommer, så tillskriver man den alla möjliga orsaker utom sin synd.

Här går en allvarlig Nemesis genom världen, en djup och helig hämnd, såväl i mänsklighetens och folkens som i den enskildes liv.

Människa, skyl sekundligen ditt ansikte med den kerubiska fruktans vingar. Ty kerubansvaret går mycket djupare, högra och vidare, än vad de flesta människor tro. Vi återkomma till denna sak i vårt 6:e kapitel.

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté tar tacksamt emot
noteringar om korrekturfel i texten. Se vår
hemsida www.npwetterlund.se

Uppdaterad 2016-02-01